

Chuyện Của Ba Người

Contents

Chuyện Của Ba Người	1
1. Chương 1 : Người Ngoài Cửa	2
2. Chương 2 : Cơ Hội...	4
3. Chương 3 : Cảm Giác Của Thiếu Nữ...	5
4. Chương 4 : Chuyện Cũ	7
5. Chương 5 : Cái Dù Và Con Bướm	8
6. Chương 6 : Đi Trước, Có Về Sau	12
7. Chương 7 : Đeo Đuối	14
8. Chương 8 : Mèo Vờn Chuột... (1 2)	16
9. Chương 9 : Tị Hiềm	20
10. Chương 10 : Có Người Sẽ Đến Đón Em!	21
11. Chương 11: Em Không Chọn Anh!	23
12. Chương 12 : Tình Yêu Đơn Giản	26
13. Chương 13 : Cầu Hôn	27
14. Chương 14 : Đợi Chờ	30
15. Chương 14 .2 : Đợi Chờ	31
16. Chương 15 : Đảo Hải Nam	33
17. Chương 16 : Bấn Loạn	35
18. Chương 17 : Yêu	36
19. Chương 18 : Ngăn Cản	37
20. Chương 19 : Như Một Trò Chơi	39
21. Chương 20 : Nỗi Đau....	42

Chuyện Của Ba Người

Giới thiệu

Nhân vật chính: Tần Tường – Phương Nhã An – Thiệu Khắc Vân. Muốn gọi là một câu chuyện tình

1. Chương 1 : Người Ngoài Cửa

Một ngày bắt đầu và nối tiếp cái bắt đầu đó của Nhã An rất đơn điệu.

Cô sống trong một chung cư nhỏ của thành phố náo nhiệt. Buổi sáng thức dậy mở cửa sổ ập vào không phải là mùi hương thơm của hoa cỏ mà là tiếng xe cộ, tiếng người cãi cọ nhau ở nhà bên cạnh. Nhưng Nhã An lại thuộc tuýp người an phận và không thích thay đổi. Từ lúc tốt nghiệp đến nay trong khi các đồng nghiệp của cô, người thì dọn đến chung cư cao cấp hơn để sống, người thì thực hiện kế hoạch mua nhà và phát triển sự nghiệp thì Nhã An vẫn ở lại chỗ này. Tuy là chẳng được tiện nghi nhưng giá thuê rẻ, sau khi trừ hết các chi phí và gửi về cho ba mẹ, Nhã An vẫn còn được một khoản tiền nho nhỏ để dành. Gần 5 năm làm việc, số tiền tích lũy nhiều dần trong cuốn sổ tiết kiệm đã trở thành niềm vui cho cô, khiến Nhã An tạm quên đi những mệt mỏi trong cuộc sống này.

Vì sao không về quê?

Nhã An làm việc trong một công ty phân tích thị trường. Nghe thì oai vậy thôi nhưng công việc của cô... không liên quan đến việc phân tích gì cả. Chủ yếu là lên lịch, sắp xếp văn kiện, nhắc nhở trưởng phòng công việc phải làm trong một ngày, thoạt trông có vẻ rất buồn chán. Song bản thân Nhã An lại rất thích công việc đó. Trưởng phòng của cô là một người nhã nhặn, mỗi lần được nhắc nhở lại dành cho Nhã An một lời cảm ơn. Đơn giản thế nhưng cô vui lắm! Cảm giác làm một người có ích luôn là một cảm giác thật tuyệt vời!

Sau đó Nhã An sẽ đi làm trên xe buýt. Đến công ty cũng gần đến giờ làm việc, đứng chờ thang máy cùng nhiều nhân viên công ty khác cùng có chung trụ sở trong một tòa nhà là một việc tương đối thú vị. Mọi thứ xung quanh họ thường được mang làm đề tài trò chuyện. Ban đầu họ có phần hơi ngại khi có mặt Nhã An trong thang máy, song dần dần nỗi ngại ngùng này cũng biến mất. Thái độ của cô luôn là bình thản, gần như không để ý đến cuộc trò chuyện của họ, dù thật sự mọi thứ đều bị thu vào trong đầu óc Nhã An.

Cô vốn có trí nhớ tốt.

Như hôm nay vào chung thang máy là hai nhân viên của công ty kiến trúc ở tầng trên. Sau cái gật đầu khách sáo chào nhau, hai người kia lại bắt đầu cuộc trò chuyện của mình, để mặc Nhã An thờ thẩn đứng bên cạnh. Đề tài của họ là về một nhân viên nào đó trong công ty. Anh ta lúc nào cũng mang theo cây dù bên mình, suốt cả tháng nay lúc nào cũng vậy. Trời đã qua mùa mưa lâu lắm rồi mà!

Anh chàng đó dường như rất được chú ý trong công ty đó thì phải. Hai cô nàng không ngừng nói về anh ta. Ngoài khoản kỳ lạ là thường mang theo dù thì anh ta cái gì cũng tốt thì phải. Anh nói nhẹ nhàng, lễ độ, tính tình trầm lặng, hiệu quả công việc tốt, rất lý tưởng!

Thang máy đến trước công ty, Nhã An bước ra. Hai cô nhân viên đáp lại cái cúi chào của cô. Thang máy đóng lại, có lẽ trong đó họ lại tiếp tục nói về anh chàng đó. Nhã An khẽ mỉm cười.

Buổi làm việc hôm đó rất suôn sẻ. Cho đến khi ra về mới xảy ra sự cố. Nhã An đột nhiên nghĩ đến câu chuyện trong thang máy. Cô ước gì mình cũng...ngớ ngẩn như anh chàng trong câu chuyện đó, ngày nào cũng mang theo dù. Vì bây giờ ngoài trời đang đổ cơn mưa.

Nhã An không có xe nên đành đứng nhìn mưa mà thở dài vậy. Bây giờ mới thấy mặt trái của việc tiết kiệm. Chung cư cô ở ngược đường với mọi người trong công ty, phải đi tới 2 lần xe buýt... Trời lại mưa rất lớn, Nhã An không dám mạo hiểm để sau đó phải co người rên hừ hừ trong một góc phòng.

Bỗng nhiên, có cái gì đó che khuất chút ánh sáng trên đầu Nhã An. Cô ngẩng lên. Là một chiếc dù. Và một gương mặt người đàn ông quen quen không biết. Anh ta cầm dù, một nụ cười rất nhẹ điểm trên môi:

-Tôi đưa cô về nhé! Trạm xe buýt cũng khá xa mà.

Từ hôm đó Nhã An mới biết, người đàn ông đó mang theo dù không phải cho mình. Người anh muốn dùng dù che chở, là một cô gái. Tên cô ấy là Phương Nhã An.

-Sao lại nghĩ là đem dùi cho em?

Sau này Nhã An đem chuyện ấy hỏi. Thiệu Khắc Vân lâu lắm mới trả lời:

-Vì anh nghĩ...Cơ hội khó đến lắm. Khi có thì cần phải nắm bắt ngay.

Anh không phải là người hút nhất. Thiệu Khắc Vân làm việc ở công ty kiến trúc đó đã 6 năm nhưng ít khi nào ở yên một chỗ. Việc giám sát thiết kế luôn khiến anh phải di chuyển nhiều, chẳng mấy lúc ở công ty.

Chỉ là mấy tháng trước, Thiệu Khắc Vân gặp phải một tai nạn nhỏ ở chân làm anh đành phải ở lại công ty. Bạn thân và cũng là ông chủ của Khắc Vân là Đào Tuấn Hiền khi đến nhà thăm nhin cảnh vắng vẻ trong nhà anh cũng thở dài ngao ngán.

-Lấy vợ đi thôi. Như thế này không ai lo lắng, chết già đẩy con à...

Lấy vợ chỉ để sinh con và không phải chết già? Thiệu Khắc Vân bật cười. Anh không có ý định đó, một chút cũng không.

-Quen rồi!

Nhưng Đào Tuấn Hiền không chấp nhận cái 'quen rồi' đầy miễn cưỡng đó. Anh ta nhiệt tình làm mai cho Thiệu Khắc Vân. Công ty của họ vốn là công ty kiến trúc, đương nhiên nữ hiếm hơn nam, có thì cũng đa số là những con người rắn rỏi và mạnh mẽ. Mẫu người trong lòng Thiệu Khắc Vân, Đào Tuấn Hiền hiểu rõ. Anh thích những cô gái dịu dàng, hiền lành như người mẹ đã khuất của mình vậy. Người phụ nữ trọn đời chỉ biết hy sinh và chờ đợi, dù không biết thực sự người mình đợi có muốn mình đợi chờ như thế hay không?

Đào Tuấn Hiền bắt đầu mở mang tầm quan sát xuống các công ty phía dưới. Các cô gái thời đại này đều xinh đẹp, thời trang nhưng tìm kiếm một mẫu phụ nữ truyền thống thật không dễ. Trong lúc Đào Tuấn Hiền cứ đinh ninh phải dời bạn mình về vùng nông thôn để tìm vợ thì bất ngờ...

-Nè...Ra đây coi...Ra đây...Khắc Vân!

Trong tòa nhà có chung một căn tin. Thiệu Khắc Vân lần đầu tiên nhìn thấy Nhã An cũng ở đó. Cô vẫn giữ mái tóc đen dày óng ả. Chiếc váy công sở dài quá gối, nụ cười dịu dàng... Một lần đầu gặp gỡ thật khó quên.

Thiệu Khắc Vân không phải là người dễ dãi. Tiếng sét ái tình anh tin là có. Nhưng dù có bị đánh trúng, Thiệu Khắc Vân cũng không vội vàng đầu hàng. Anh dành không ít thời gian để ngắm Nhã An trong một góc. Khi con người ta không biết mình bị quan sát, thường sẽ ít đề phòng, biểu lộ hết con người mình.

Nhã An thường hay đi chung với một nhóm hai, ba người, có lẽ là chung công ty. Giữa lúc mọi người cười vui tán chuyện, cô cũng cười nhưng ánh mắt lại có chút như là lạc lõng. Chưa bao giờ anh thấy Nhã An chủ động tham gia câu chuyện. Cô đứng trong đám đông mà như chỉ có một mình. Đôi tay thường không tự chủ ôm lấy bờ vai mảnh khảnh, đề phòng và cũng thật lẻ loi.

Thiệu Khắc Vân bỗng nhiên sợ...Mình sẽ đột ngột bước vào cái thế giới lẻ loi đó. Anh không muốn mọi thứ chưa bắt đầu mà đã kết thúc rồi.

Cho đến buổi chiều hôm ấy...HongKong đón một trận bão khá lớn. Mưa ngập đường, cô bạn hay đi chung với Nhã An dừng lại nói gì với cô ấy. Nhã An vỗ vai bạn như trấn an. Sau đó cô gái ấy lên xe vút đi trong màn mưa bão. Nhã An đứng trước cửa công ty, có vẻ chần chừ.

Thiệu Khắc Vân vội quay vào trong tìm kiếm. Anh cũng như cô vậy, không có gì trong tay cả. Một chiếc dù che cho Nhã An khi cô cố nhào người ra ngoài cố vẫy taxi trong vô vọng cũng không có. Lúc anh chạy xuống đại sảnh, cái dáng vốc nhỏ bé ấy đã bước hẳn ra ngoài mưa lạnh. Chiếc taxi trở tới. Cô vào trong, nhưng có lẽ về đến nhà thì người đã ướt sũng rồi.

Từ đó Thiệu Khắc Vân thường mang theo dù. Hầu như ngày nào cũng đem theo, dù nó chẳng dùng để làm gì.

Chỉ có anh biết!

Những cơn mưa có đến bất ngờ đi nữa thì Nhã An cũng không phải đi trong mưa lạnh. Cảm giác mưa quật vào mặt lạnh buốt đó sẽ không bao giờ cô phải chịu đựng nữa..... Nếu có anh!

Nếu có Thiệu Khắc Vân!

2. Chương 2 : Cơ Hội...

Thiệu Khắc Vân không nghĩ là mình yếu đuối đến vậy. Chỉ một trận mưa lớn là lại bị bệnh. Lão “sếp” Đào Tuấn Hiền lại có dịp ca thán đủ thứ chuyện. Lão còn vẽ ra một khung cảnh thật ảm cúng trước mắt Thiệu Khắc Vân:

-Mày mà lấy vợ thì có bệnh cũng không đến nỗi chèo queo thế này. Vợ mày nấu cháo giải cảm cho mày ăn. Mau hết bệnh hơn.

Dáng vẻ dụ khí của Đào Tuấn Hiền có lẽ là buồn cười lắm nhưng Thiệu Khắc Vân lại không cười. Bây giờ bên anh không có vợ, nhưng cũng không đến nỗi nằm chèo queo có một mình.

-Cảm ơn mày...

-Cảm ơn gì chứ. Lo mà lấy vợ đi mày!

Trong căn phòng trống trải, Thiệu Khắc Vân nhắm mắt lại...Quá khứ luôn chất chứa rất nhiều kỷ niệm. Khi người ta bận rộn sẽ không nhớ nữa, nhưng khi mệt mỏi lại nhớ rất nhiều.

Tại công ty, sau buổi làm việc, Nhã An nấn ná lại dưới đại sảnh chờ đợi. Trên tay cô là chiếc dù của Thiệu Khắc Vân.

Bạn thân của cô là Lam Nhân Mỹ hôm nay tan tầm cũng sớm, từ đằng sau đập nhẹ vào vai của Nhã An:

-Về thôi!

-Mày về trước đi! –Nhã An xem đồng hồ, nhẹ giọng –Tao muốn đợi người.

Nhân Mỹ định hỏi thêm điều gì đó nhưng biết tính bạn nên ngừng lại. Tát khế vào má Nhã An, cô khẽ khàng:

-Về nha. Có về trễ thì đón taxi về.

-Ừ.

...Thói quen của Đào Tuấn Hiền là nhìn đồng hồ. anh nhớ đến thằng bạn thân có lẽ đang nằm “chèo queo” một chỗ mà sốt ruột. Bản thân nó cũng quan tâm đến công trình này lắm, đã chuẩn bị kỹ hồ sơ, vậy mà lại bệnh bây giờ.

-Xin lỗi...

Đào Tuấn Hiền dừng lại bởi tiếng ai vừa gọi. Là cô gái...Anh nhận ra mái tóc dài tự nhiên đó...Cô ấy đứng dưới đại sảnh, là chờ anh sao?

Trên tay cô ấy là chiếc dù. Có đui mù Tuấn Hiền cũng nhận ra, đây là cây dù quê mùa mà ngày nào Khắc Vân cũng mang vào công ty. Rất nhanh chóng, anh hiểu ngay vấn đề.

-Chào cô...Cô muốn hỏi gì ?

...Từ ấy nảy đến quan tâm, con đường tình cảm nhanh chóng được nối liền đôi khi cũng chỉ vì một lý do bình thường như thế.

Khi nghe tin Thiệu Khắc Vân bị bệnh, Nhã An rất ngại ngùng. Cô cho là vì mình anh mới vậy. Nhã An tìm cách bù đắp bằng việc cặm cụi nấu cháo giải cảm cho Thiệu Khắc Vân.

Đào Tuấn Hiền lại thích thú vì đột nhiên mình trở thành cầu nối cho hai người « liên lạc » cùng nhau. Anh ta khoa chân múa tay, có vẻ phóng đại về tình huống của Thiệu Khắc Vân. Nhã An chỉ biết đứng ngẩn ra,

lòng càng thêm bối rối khi nghe tin tình trạng của anh càng lúc càng nặng. Còn Thiệu Khắc Vân thì được khuyến khích nằm ở nhà dưỡng bệnh, dù bệnh của anh chỉ cần một hai ngày là đã khỏe rồi.

Thiệu Khắc Vân đến công ty nhanh hơn Đào Tuấn Hiền nghĩ. Anh không muốn cô gái nhỏ ấy phải nghĩ ngợi nhiều hơn nữa, cũng không muốn lợi dụng cơ hội như cách Đào Tuấn Hiền đã bày ra.

Giây phút cả hai đối mặt, Phương Nhã An ấp úng chẳng biết nói gì. Mãi một lúc sau cô mới có thể ngáp ngừng :

-Anh khỏe rồi sao ?

-Ừ. Tôi khỏe rồi...

-Vậy là...vậy là tốt rồi.

-Tôi tên là Thiệu Khắc Vân.

Nhã An cũng nghe tên anh qua miệng Đào Tuấn Hiền. Nhưng đột nhiên lại thông báo tên tuổi....cô lại càng có dự cảm không hay.

-Vâng...Anh...anh Thiệu...

-Tôi nhìn thấy em từ mấy tháng trước. Thật lòng tôi rất thích em.

Thích là thích...Vốn không cần phải rào trước đón sau gì.

Từ hôm đó, Thiệu Khắc Vân thường xuyên đứng dưới đại sảnh đợi Phương Nhã An tan sở. Mấy ngày đầu cô đi qua không bắt chuyện, anh cũng chỉ lẳng lặng theo sau.

Từ công ty đến bến xe buýt rồi về đến nhà, đến khi thấy cửa phòng trên chung cư của Nhã An bật sáng, Thiệu Khắc Vân mới quay về nhà.

Đào Tuấn Hiền thì hết sức nhiệt tình truyền khẩu tin tức. Thoảng chốc người trong tòa nhà đều biết, có một cặp đôi chuẩn bị nên đôi...

Cũng vào một buổi chiều mưa tầm tã của 6 tháng sau ngày gặp mặt, chiếc dù không đủ che cơn mưa như trút nước, Nhã An dù được Thiệu Khắc Vân che chở cũng lạnh run trong mưa bão. Cô chỉ cảm thấy ấm áp khi anh đột ngột vươn đôi tay chắc khỏe ra ôm trọn mình vào lòng. Chiếc dù rơi xuống đường trơn trượt....Một tay áp sát Nhã An vào ngực, một tay vẫy taxi, cuối cùng Thiệu Khắc Vân cũng đưa Nhã An về được nhà mình.

Cốc trà nóng cô trao tay Thiệu Khắc Vân không uống...Thứ anh muốn ném là bờ môi còn tím tái vì lạnh. Môi sẽ sưng ầm bờ môi...

Trong căn phòng khách nhỏ bé, Thiệu Khắc Vân biết được nhiều thứ...Nụ hôn của cô gái nhỏ, là nụ hôn đầu tiên của Nhã An.

3. Chương 3 : Cảm Giác Của Thiếu Nữ...

Sau nụ hôn đó, quan hệ của hai người bước theo một hướng khác. Nhã An lẩn tránh còn Khắc Vân thì đuổi theo sau.

Dù có trốn thế nào thì cũng không né người ta mãi được. Nhân Mỹ nhìn vẻ thấp thỏm, nhìn trước ngó sau của bạn mà bật cười:

-Mày không thích người ta thì cứ nói thẳng. Làm gì mà phải lén lút vậy?

Nhã An không đáp. Nói thẳng thì cô cũng đã nói mấy hôm sau khi xảy ra chuyện. Người ta rất bình thản lắng nghe, chỉ hỏi lại một câu ngăn ngừa:

-Vậy sao lại để anh hôn?

Mặt Nhã An đỏ bừng sau câu hỏi đó. Trả lời sao cũng không ổn. Rõ ràng hôm đó cô hoàn toàn không chống cự. Nhà chỉ có hai người bọn họ, nếu...nếu Thiệu Khắc Vân có ý khác, có lẽ không chỉ dừng lại ở một nụ hôn.

-Sao vậy?

Nhã An nhớ mình đã cúi gằm mặt lâu lắm rồi mới lí nhí trả lời:

-Tôi...hôm đó tôi...

Ngại mãi rồi cũng nói được. Đó là do phụ nữ yếu lòng.

-Anh nghĩ, phụ nữ sẽ không yếu lòng trước người mình không thích đâu.

Như Đào Tuấn Hiền đã nói, phụ nữ hiền dịu như mẹ anh đã không còn nhiều trên cõi đời này nữa. Một khi đã phát hiện, làm sao có thể buông tay?

Thiệu Khắc Vân không buông tay, còn Nhã An thì cứ trốn tránh, giống như trò chơi trẻ con rượt bắt. Thấy anh là cô vội vã đi như chạy, để mặc Khắc Vân lặng lẽ theo sau.

Cùng một chuyến xe buýt, nhưng từ khi có anh, cô không phải mấy khi lo sợ nữa. Trước đây có vài lần lên xuống xe buýt nhân lúc đông người mấy tên đàn ông lợi dụng chạm vào người các cô gái trẻ. Nhã An cũng là một cô gái xinh đẹp, có vài lần gặp phải tình huống này. Khi cô quay lại, bọn họ cười hô hố còn ra vẻ đắc chí trong khi xe buýt từ tốn rời đi... Có Thiệu Khắc Vân bên cạnh, thân người dong dỏng của anh luôn che trước Nhã An, cho cô một cảm giác thật yên tâm.

Hôm nay anh không đến... Chỉ có Nhã An và Nhân Mỹ phía dưới đại sảnh. Tự nhiên trong lòng cô có chút cảm giác mất mát lạ thường.

Phía trên lầu, Đào Tuấn Hiền khẽ bấm điện thoại. Phía bên kia là giọng của Khắc Vân:

-Nàng trông ngóng gì đó. Tuy là đi rồi nhưng lúc này còn nhìn quanh quẩn xung quanh. Có dấu hiệu tìm mày...

Thiệu Khắc Vân phì cười bởi lời của bạn. Tuấn Hiền bảo với anh cứ chơi trò mất tích một thời gian. Nếu thấy nàng bồn chồn tìm kiếm, tức là có cảm tình với mình, còn nếu không thì chẳng cần đeo đuổi nữa, chỉ phí thời gian.

Nếu mọi việc dễ dàng buông xuôi như vậy, người ta vô tình không quan tâm thì mình âm thầm rút lui và nuối tiếc thì trên đời này sẽ không tồn tại những kẻ si tình.

-Anh Thiệu. Phía công trình bên này tương đối ổn - Một cộng sự chạy đến - Chỉ có móng bên kia móng chưa đạt yêu cầu, anh qua xem đi!

-Ừ...

Phía bên này, Nhân Mỹ nắm tay Nhã An kéo đi. Cô cũng không khó khăn gì nhận ra vẻ mặt có hơi thẫn thờ của bạn. Cái gì quen thuộc, đột ngột biến mất đương nhiên người ta có cảm giác không quen rồi.

Vấn đề là...thời đại này mà còn người chơi trò chơi "mất tích" đó để dò lòng con gái hay sao?

Hôm sau rồi hôm sau và gần cả tuần nữa... Thiệu Khắc Vân vẫn không xuất hiện. Nhân Mỹ cười nhẹ, khoác tay Nhã An:

-Hôm nay về nhà tao chơi đi! - Tối tao lấy xe chị tao chở mày về.

-Thôi đi...Phiền lắm. Để hôm nào...

-Phiền gì mà phiền. Lâu rồi tao với mày không đi chơi chung mà. Qua nhà tao, tao tuyển cho mày mấy bộ váy hội tháng trước lúc đi du lịch, qua thử đi!

-Nhưng mà...

Một giọng nói trầm ấm bỗng cất lên:

-Xin lỗi nếu có xen vào câu chuyện - Cái dáng dong dỏng lại đứng trước mặt Nhã An. Vai anh đeo ba lô, gương mặt có phần rúm rĩ vì nắng gió. Dục nụ cười vẫn nhẹ nhàng điểm trên môi - Em cứ đi đi! Anh sẽ đón... Khi nào về, anh sẽ đợi em...

4. Chương 4 : Chuyện Cũ

Hong Kong những ngày cuối năm thật náo nhiệt. Năm nay tình hình công ty nơi Nhã An làm khá quan hơn năm ngoái nên nhân viên cũng có thêm một ít tiền thưởng Tết. Cộng với khoản tiền lương hàng tháng, được tặng thêm 1 tháng thưởng Tết, cô có thể an tâm về một cái tết vui vẻ cùng ba mẹ rồi.

Ngày 24, Nhã An mới đi mua sắm thêm quần áo cho ba mẹ và mấy người họ hàng ở quê. Tuy là ở đó cũng không thiếu thốn gì mấy nhưng quà từ Hồng Kông về vẫn làm ba mẹ vui hết mấy ngày. Vất vả lắm mới nuôi được một đứa con ăn học thành tài ở Hồng Kông, còn có việc làm ổn định nữa, Nhã An nhớ lại gương mặt rạng rỡ của mẹ và ba mình lúc cô mang tằm bằng tốt nghiệp về. Mẹ thì quay mặt đi chầm nước mắt, còn ba thì khoác vội chiếc áo sang nhà bên kêu bán ngay chuồng heo đang lớn, lấy tiền mở tiệc đãi họ hàng.

Có những niềm vui, nếu biết bằng lòng thì chúng sẽ là hạnh phúc, còn là một thứ hạnh phúc thật tuyệt vời.

Nhã An đứng trước một cửa hàng quần áo trong khu chợ Cửu Long sầm uất. Bình thường cô thường mặc đồ giá chưa đến 1000 đồng, nhưng trong lần mua sắm trước Nhã An nhìn thấy một chiếc áo khoác rất đẹp giá đến 7000 đồng. Chất vải còn tốt và êm nữa, nếu mẹ mặc vào mùa đông ở quê có lẽ sẽ ấm hơn.

- Cô ơi ! chiếc áo đó...

-

Nhã An vừa lên tiếng gọi cô bán hàng thì một cô gái khác cũng từ bên phòng thử đồ bước ra. Cô ấy có vóc người thon thả, gương mặt trang điểm lộng lẫy, khí chất quý phái, quyến rũ toát ra từ từng bước đi. Vừa nhìn thấy Nhã An, cô ta cũng không nén nổi kinh ngạc :

- Phương Nhã An...

- Lâm Tuyết...

Cả hai cô gái nhìn nhau. Bờ môi mọng đỏ kia nhếch lên kiêu ngạo lướt qua bộ quần áo bình thường Nhã An đang mặc. Con vệt xấu xí cũng chỉ là con vệt xấu xí mà thôi.

- Gợi cho tôi cái áo này.

- Nhưng thưa cô - Nhân viên bán hàng bói rôi - Đây là sản phẩm dành cho người ở tuổi trung niên...

- Thì có sao? - Lâm Tuyết ngược nhìn Nhã An, cao ngạo - Cô ta mua được, tôi cũng mua được thôi.

- Không sao đâu. Cứ bán cho cô ấy.

Nhã An mỉm cười. Nụ cười thản nhiên ấy là thứ mà Lâm Tuyết ghét nhất. Nó nhắc cô nhớ đến thời trung học, lần thất bại đầu tiên.

Nhã An có vẻ không muốn tiếp tục câu chuyện. Cô bước ra khỏi cửa hàng, bỗng nhiên:

- Anh Tường đã về Hồng Kông rồi. Anh ấy chuẩn bị đính hôn.

Không ngoài dự đoán của cô ta, Nhã An khựng lại... "Tường", cái tên đó vẫn làm con tim bé nhỏ nhói lên:

- Anh ấy có ý định mời các bạn học cũ... Cô...

- Không phải đính hôn với cô, có phải không?

Nhã An đối diện cùng Lâm Tuyết. Cô không cười nữa,, gương mặt bỗng trở nên lạnh nhạt, ánh mắt cũng biến đổi, khách sáo Phương Nhã An hiền dịu của thường ngày.

- Cô...

- Cho tôi gửi lời chúc mừng đến anh ấy. Anh ấy thật hạnh phúc nếu cưới người anh ấy yêu mến, còn không thì anh ấy cũng vẫn hạnh phúc vì đã làm được điều anh ấy muốn. Còn bạn, cũng nên làm điều bạn muốn đi Lâm Tuyết ạ! Không cần phí thời gian cho người bạn không thích như tôi.

Lâm Tuyết chấn động. Thứ cô không có, đương nhiên không muốn ai có được. Cô cứ nghĩ tin này sẽ làm Phương Nhã An bị sốc. Nhưng dường như cô ta quên mất, chuyện của 10 năm trước, cũng cô gái này, thay vì xấu hổ bỏ chạy đã đứng trước mặt Lâm Tuyết và bao nhiêu người khác, thật lạnh lùng:

-Pháp luật có quy định, thích một người là phạm pháp sao?

Nhã An trong tiềm thức của Lâm Tuyết là một cô gái yếu đuối, không có nhiều bạn, thường nép vào một góc. Tuy nhiên thành tích học tập lại cực kỳ xuất sắc, thầy cô đều thích cô ta. Lâm Tuyết ghét điều ấy, cô tìm nhiều cách làm cho Nhã An phải mất mặt. Cơ hội đã đến khi Lâm Tuyết tình cờ chứng kiến cảnh Nhã An mặt đỏ bừng, lấy hết can đảm đưa bức thư tình cho Tần Tường, vốn là thần tượng của bao cô gái trong trường.

Bức thư bị Tần Tường vứt bỏ. Đây là chuyện bình thường nhưng lại là một sự kiện, bởi nhân vật chính viết bức thư đó là Phương Nhã An. Cô học giỏi song bề ngoài lù lù, ăn mặc đơn giản, người lại mập, bị cận thị, mơ tưởng đến Tần Tường cứ như con cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga...

Mục đích của Lâm Tuyết không gì khác ngoài việc làm cho Phương Nhã An phải xấu hổ. Thật không ngờ...

-Nếu tôi phạm pháp thì bạn có quyền báo cảnh sát. Nếu không thì các bạn chẳng có quyền gì phán xét hành động của tôi cả. Tôi thích một người và dám nói là tôi thích anh ta. Chấp nhận hay không là chuyện của Tần Tường, và chỉ có một mình Tần Tường có quyền đó... Phải không?

Nhã An lại mỉm cười. Nụ cười điểm nhẹ, cao ngạo. Cô bước đi với tư thế người thắng cuộc. Cô không biết... và mãi mãi sẽ không biết. Sa ngày hôm đó, Nhã An không còn học ở trường nữa nhưng Tần Tường đã thấy hết cảnh đối thoại có một không hai ấy. Anh đã nhớ... Đã nhớ hoài cái tên Phương Nhã An, dù không biết cô đã đi đâu.

5. Chương 5 : Cái Dù Và Con Bướm

Chiều hôm sau tan sở, Thiệu Khắc Vân vẫn như cũ đứng đợi cô:

-Xin chào.

-Xin chào...

Nhân Mỹ đã rút lui từ lúc nãy. Bây giờ chỉ có hai người:

-Em về nhà à?

-Vâng.

-Anh đưa em về, có được không ?

Đã gần 10 năm chôn giấu trái tim mình, đã đến lúc mở ra chưa ?

Nhã An cũng không biết nữa. Tình cảm với người đàn ông này như thế nào, cô cũng không biết rõ, chỉ cảm thấy, anh rất đáng tin cậy. Quan hệ của hai người không phải nên khởi nguồn ở chỗ nên tin cậy lẫn nhau sao?

-Dạ...

Nhã An ngoan ngoãn gật đầu. Khắc Vân vẫn không bỏ chiếc dù ngày nào, dù trời hôm nay không có nắng gắt cũng chẳng có dấu hiệu nào cho biết sẽ có mưa.

-Hôm nay không đi xe buýt nhé?

Khắc Vân hỏi, Nhã An ngẩng mặt nhìn anh, một lát sau mới trả lời bằng một câu hỏi khác:

-Anh không thích đi xe buýt à?

-Anh không quen đi xe buýt.

-Sao vậy?

-Khi đi học, đa số là anh dậy sớm và đi bộ đến trường, một mặt rèn thể lực, mặt khác tiết kiệm tiền xe. Vả lại...

Anh buồn lòng câu nói. Nhã An vẫn đang chăm chú nhìn Khắc Vân, chờ đợi anh nói tiếp:

-Khi lên xe buýt, một là phải đứng, nếu có chỗ thì lại ngồi một mình. Anh sợ ngồi một mình, đứng ra là ghét phải ngồi một mình.

Lý do cũng có phần lạ, nhưng Nhã An không nói gì. Cô im lặng đi bên anh. Thật tình, Nhã An lại không thích đi bộ lắm. Ngồi trên xe buýt ngắm phố phường lướt qua trong im lặng, cũng là một cách giải khuây đặc biệt của cô.

Đang đi, bỗng nhiên tay Nhã An bị kéo mạnh...Cô nhào vào vòng tay chờ sẵn của Khắc Vân. Một chiếc taxi lao vụt qua, nhanh như chớp. Nhã An hoàn hồn nhìn lại...Cô đã đặt chân xuống vỉa hè tự bao giờ.

-Trên xe buýt đôi khi cũng có cảnh xe dừng đột ngột, con gái đổ ập vào người người khác như vậy, nhưng không chắc được là cô gái mình thích chắc chắn sẽ ngã vào người mình, có đúng không?

Nhã An nhìn Thiệu Khắc Vân đang bình thần lên tiếng. Tay anh ôm sát lấy thân hình mềm mại của cô, ánh mắt vẫn dịu dàng song bên trong giọng nói trầm ấm chứa đầy ý tứ “không tốt”. Nhã An vội vã đẩy anh ra song lại bị kéo chặt vào người. Bàn tay to khỏe luồn vào những ngón tay mảnh mai, mềm mại của cô:

-Đi bộ thì lại khác. Đến một đoạn nào đó, cô gái không để ý, chàng trai sẽ có cơ hội ôm lấy cô ấy vào trong lòng ngực. Và anh có thể nói cho em biết, khi đã ôm chặt một lần rồi, anh mong là...mãi mãi không phải buông ra nữa, An An!

An An là cách gọi thân mật....Quan hệ giữa hai người, từ lúc nào đã thân mật đến vậy rồi?

Chuyện đó không quan trọng bằng một việc. Thì ra không người đàn ông nào hoàn toàn là hiền lành hay “ngây thơ” cả. Họ đều ẩn giấu tính chất độc tài ở một khía cạnh nào đó...Thiệu Khắc Vân có lẽ trong mắt mọi người rất ôn hòa và nhã nhặn...Anh đối với cô cũng nhẹ nhàng như thế, song lại từng bước từng bước một tiếp cận, dò xét và dần dần tiến vào lòng của Nhã An rồi.

Cô không mong một mối quan hệ thiên trường địa cửu, chỉ mong muốn một cuộc sống bình an và thanh thản. Cũng đã 27-28 tuổi, là phụ nữ, đương nhiên thiên chức làm vợ làm mẹ là luôn luôn có trong lòng họ...Tình yêu và ước mong tuổi trẻ, không chỉ là chuyện tình yêu.

Một bên đổ...Rồi cũng phải chọn, chi bằng chọn bên đổ yên ổn không nhiều sóng gió, phù hợp với mình, cùng mình đi qua hết quãng đời này.

Nhã An để yên tay mình trong bàn tay Thiệu Khắc Vân đang nắm chặt. Người đàn ông này, có thể sẽ là cái dù rộng, trọn đời che chở cho Nhã An chăng?

Thứ hai đầu tuần, Nhã An như thường lệ đến công ty.

Sau cuộc họp giao ban hằng tuần, trưởng phòng thông báo sẽ thay giám đốc mới. Đối với nhân viên các phòng kế hoạch hay kinh doanh, đây là một tin quan trọng. Bộ phận văn phòng của Nhã An đón nhận thông tin này với tâm lý bình thản, nhất là một nhân viên lâu năm như cô. Giám đốc thế nào cũng có thể đổi phó được. Giám đốc dễ chịu thì nhân viên thoải mái hơn, còn khó tính thì chăm chỉ hơn mà làm việc. Chỉ sợ cấp trên thuộc dạng hay soi mói, “vạch lá tìm sâu”, không chịu lắng nghe ý kiến...Song, bản thân các nhân viên của Đồng thị đều biết, người như thế sẽ không tồn tại ở đâu được lâu dài.

Nhân Mỹ trong giờ giải lao cũng không nén được tò mò, thì thầm bên tai Nhã An:

-An An nè...

-Gi?

-Bạn đoán thử xem, giám đốc mới của mình như thế nào? Nghe nói là chưa có vợ đó nha.

-Thì có sao đâu –An An phì cười- Bạndừng có suy nghĩ lung tung nữa. “Chim sẻ thành phượng hoàng” thường chỉ cótrong phim thôi.

-Bạn đừng có thực tế quá có đượckhông? – Nhân Mỹ cười cười- Cuộc sống khó khăn quá, mơ mộng một chút vẫn tốtthơn mà.

Nhã An cũng cười cùng với bạn. Cuộcsống đôi khi rất là mệt mỏi, cần chút mơ mộng để đời thêm đẹp, nhưng mộng mơ đểquá tầm kiểm soát nhiều khi lại không thể khống chế trái tim mình.

Tít...tít...

Điện thoại báo có tin nhắn. Đó là từsố điện thoại của Khắc Vân.

-Ngày mới vui vẻ.

Chỉ vồn vện mấy chữ ngắn ngủi như thế,nhưng lại làm khoe môi của Nhã An cong lên. Nụ cười thanh thản, thật hiếm hoi.

Nhân Mỹ cũng thấy vui vui vì nụ cườicủa bạn. Cô trêu:

-Con người có tình yêu có khác ha.

Mặt Nhã An ửng hồng. Chân chính lúc này mới là một thiếu nữ. Nhân Mỹ thở phào một cái. Cuối cùng thì bạn thân củacô cũng giống một cô gái rồi.

-An An...Ami, sau giờ giải lao đếnpPhòng họp nhé. – Một đồng nghiệp xuất hiện trong phòng giải lao nói nhanh –Giámđốc mới muốn gặp tất cả mọi người.

-Vâng.

...Phòng họp.

Giám đốc mới là một cô gái có lēcũng trạc tuổi Nhã An. Nhưng cách ăn mặc, trang điểm và phục sức đều rất quýphái và lộng lẫy. Nụ cười cũng khác, tràn ngập vẻ kiêu hãnh và tự tin.

-Đây là cô Phan Gia Mẫn, từ đây sẽlà giám đốc phụ trách nghiệp vụ của công ty.

-Chào mọi người...

Ánh mắt sắc bén lướt qua những gươngmặt trong phòng. Có người mỉm cười, có người cố tỏ ra vẻ tự tin, cũng có ngườivội vàng thu ánh mắt tò mò, dò xét lại. Chỉ có một cô gái...Ánh mắt của Nhã Anluôn luôn bình thản, nhìn thẳng người đối diện, dù không thể nói là ngậptrànkhi thế nhưng lại cho người khác có cảm giác, mọi thứ trong mắt cô thực sựkhông quan trọng, người đang đứng trước mặt cũng chỉ là một người như bao nhiêulon người khác mà thôi.

-Tôi mới đến đây làm việc, mong mọingười giúp đỡ cho.

...Khi rời khỏi công ty, một lần nữaNhân Mỹ lại biết điều rút lui trước khi nhận ra Khắc Vân đã đứng đợi Nhã An trướccửa tự bao giờ.

-Chào anh!

-Chào em...- Khắc Vân rất tự nhiên bậtdù lên –Trời nắng gắt, che dù đi em.

Nhã An cười nhẹ... Cô bắt giác dừng lại,bàn tay nhỏ nhắn khoác lên cánh tay còn rảnh rỗi của Khắc Vân:

Anh hơi khựng người lại rồi mỉm cười,gìong trầm ấm cất lên:

-Đi xem phim với anh nhé? Chiều naynghe nói có một phim rất hay.

Cả buổi chiều Tuấn Hiền đã không ngừng‘động viên’ Khắc Vân cố gắng tiến thêm chút nữa. Đi xem phim, dạo phố, hẹn hò vớingười yêu thay vì chỉ ngồi nhẩn nhẩn những tin nhắn mà Tuấn Hiền gọi là “sến súa”tình cảm của một kẻ chưa có nhiều kinh nghiệm tình yêu.

Nhã An nhìn anh trong một thoáng, rồicô cũng gật đầu:

-Dạ...

Lòng của Khắc Vân rộn rã. Thật tình mà nói, anh cũng rất hồi hộp. Vé thì đã mua rồi, vẫn còn nằm yên trong túi, nếu Nhã An không nhận lời, anh có lẽ cũng sẽ mang tặng một đôi tình nhân nào đó chứ không có ý định đi xem một mình.

-Anh có lái xe đến. Em đợi anh một chút nhé, anh vào lấy xe...

Nhã An nhìn theo dáng đi có phần vội vã của Khắc Vân, bất giác cười nhẹ. Cô đang vui vẻ. Niềm vui bình dị bên một người đàn ông có thể mang lại những khoảnh khắc nhẹ nhàng nhưng thật đáng trân trọng này.

Ánh mắt Nhã An bỗng nhiên nhìn thấy một con bướm... Bướm xuất hiện trong thành phố là rất hiếm, huống gì với một công ty nằm trong tòa nhà đồ sộ của thành phố, chỉ có tiếng chân vội vã, người người vội vã lướt qua nhau.

Nó là một con bướm gầy cánh, đang lảo đảo bay vài vòng trước khi đáp xuống mặt đất... Tầm mắt cô lướt theo nó... Đến khi con bướm rơi xuống phía bậc thềm, cô bất giác bước đến, cúi xuống chỗ con bướm, vừa định đưa tay nâng nó bay lên.

-Cô kia... Đừng bắt nó... Con bướm đó là của tôi.

Có giọng một cô gái... Khi Nhã An quay lại, một dáng vóc đang vội vã bước đến, nâng con bướm lên để nó đậu trên tay. Cô gái ấy nhìn Nhã An, ánh mắt lạnh lùng đầy thân thiện.

-Cô cũng biết loài bướm này à?

-Không...- Nhã An nhún vai - Tôi chỉ thấy nó lảo đảo rơi xuống đất nên đến xem.

-Loài bướm này rất quý.- Cô gái lấy trong túi xách ra một bộ dụng cụ chuyên dùng gấp con bướm lên, bỏ vào một chiếc chai rộng được chuẩn bị sẵn - Mấy năm nay tôi tìm nó rất vất vả, cũng may là bắt được, nhưng lại sợ ý làm nó sợ đi.

Con bướm đập đôi cánh loạn xạ trong chiếc chai nhỏ... Rồi nó sẽ chết trong cái chai đó... Dù có thể sau đó người ta sẽ mang nó làm tiêu bản, được trưng bày trong các nhà sưu tập, nhưng bướm đâu còn biết đến điều ấy nữa. Nó là bướm... Nó chỉ vui vẻ khi được sống trong thế giới của mình, bất chấp màu sắc đôi cánh có đẹp hay quý giá hay không?

Nhã An đứng thẳng dậy. Gương mặt cô từ vẻ dịu dàng đã trở nên băng giá, dù chỉ thoáng qua trong một chút nhưng cũng khiến cô gái lạ vừa nhìn thấy, bất giác rùng mình.

-Tôi phải đi rồi... Chào cô...

-Này cô...

Cô gái nhìn theo bóng Nhã An đang khuất dần rồi mắt hút trong chiếc xe vừa trở đến. Tình cờ gặp nhưng khó mà quên được... Cô gái ấy, thoạt trông thật dịu dàng nhưng ánh mắt khi nhìn thấy con bướm trong chai đó... quả thật là rất giống một người, một người...

-Kat!

Một giọng nói đột ngột cất lên. Cô gái giật nảy mình... Một người đàn ông dừng xe lại, gần như xô mạnh cửa, lao nhanh ra ngoài.

-Em có bình thường không? Tự nhiên bảo dừng xe rồi lao ra ngoài. Sao lại chạy đến đây vậy chứ?

-Anh hai...- Cô gái lè lưỡi, giấu nhanh lọ đựng bướm ra phía sau - Em...

Cử chỉ của cô rất nhanh lẹ vào mắt anh ta. Bàn tay nhanh chóng bẻ ngoặt ra sau, cướp nhanh chiếc lọ trong tay cô gái:

-Lại là bướm. Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, bỏ cái trò sưu tập bướm đi mà. Biến thái...

-Anh... anh đừng chà đạp lên sở thích của em chứ. Em...

-Bướm chỉ đẹp khi nó được bay tự do thôi. Em giết chết nó rồi, đẹp còn gì ý nghĩa chứ. Vẽ đẹp chết, thực sự là một tội ác đấy em gái à!

-Anh lại giả giọng ông cụ non ra- Cô gái tên Kat xụ mặt xuống –Có một cô gái lúc này cũng như anh vậy. Tuy cô ấy không nói ra thẳng thừng như anh thôi...

Người đàn ông khựng lại. Có một người cũng nghĩ như anh sao? Suy nghĩ khiến những nhà sư tập giết mình, thế mà cũng có người đồng cảm ở cái đất Hồng Kông nhỏ xíu này sao?

-Cô ấy gần như là không thêm dầm vào mặt của em nữa đó. Tự nhiên có cảm giác bị tổn thương dễ sợ -Kat nhún vai – Cô ấy vội đến nỗi dù cũng bỏ quên kia.

Cả hai nhìn vào chiếc dù chổng chột trên nền gạch...Rồi có tiếng xe thắng lại. Một bóng dáng nhỏ nhắn chạy vội đến chỗ chiếc dù:

-Xin lỗi...Tôi bỏ quên...

Trong phút chốc, hai đôi mắt chạm phải nhau.

Chân Nhã An khựng lại...Một con bướm...Một cây dù...Và một cuộc gặp gỡ thật tình cờ.

6. Chương 6 : Đi Trước, Có Về Sau

Nói là đã quên, nhưng thực sự có quên dễ dàng như thế không?

Tần Tường vẫn không thay đổi nhiều. Gương mặt đẹp, ánh mắt hờ hững. Trong một góc độ nào đó, Khắc Vân cảm thấy Nhã An và anh ta rất giống nhau.

-Chào anh...

-Chào...

Hai người đàn ông gặp nhau. Trong lòng Tần Tường tự dưng lại thấy hụt hẫng. Người con gái của 10 năm trước...Lá thư tình của cô anh quảng đi không thương tiếc, thế nhưng khi tình cờ nghe những lời Nhã An nói, ẩn tượng trong lòng anh với cô bỗng nhiên trở nên sâu đậm. Những ngày sau đó Tần Tường đã trông chờ cô trở lại. Việc Nhã An chuyển trường học, quả thật đã làm Tần Tường ngỡ ngàng trong một thời gian.

10 năm với bao thay đổi, thế mà chỉ vừa mới nhìn thoáng qua Tần Tường đã nhận ra cô gái đó. Cô chẳng đổi thay nhiều lắm đôi kính cận không làm giảm đi vẻ đẹp dịu dàng, thanh nhã trên gương mặt thanh tú không son phấn.. Nhã An...

Nhã An...

-Anh vẫn khỏe ă?

Kat nhanh chóng chứng minh tính ‘nhanh nhẩu’ của mình. Những người giống nhau có khuynh hướng làm bạn với nhau thì phải. Anh trai cô không thích người ta sư tập bướm, cô gái này cũng vậy, đúng là đôi lứa xứng đôi. Cô cười tí mắt, xen vào:

-Anh hai của tôi rất khỏe. Thì ra hai người quen nhau trước. Tôi cũng xin tự giới thiệu, tôi là em gái của anh ấy, gọi là Kat. Tên tiếng Hoa là Tần Phương nhưng anh chị gọi tôi là Kat được rồi.

-Vâng...Chào cô !

Thiệu Khắc Vân bật cười, chào Kat...Hai người còn lại thì không được tự nhiên như họ, nhưng Nhã An trấn tĩnh nhanh hơn Tần Tường. Cô mỉm cười :

-Chào Kat. Tôi là Nhã An.

...Gặp lại, có lẽ là do nợ duyên chưa dứt. Hay là bởi ta nợ người, người quyết đòi ta ?

Kat sau buổi gặp mặt đó cứ khăng khăng xin số điện thoại của Nhã An. Cô cũng không nghĩ là cô ấy sẽ cứ bám lấy mình. Ngày nào cũng vậy, cứ vào lúc nghỉ trưa là điện thoại Nhã An lại reo lên :

-Alo ?

-An An à...Kat đây, trưa nay chúng ta đi ăn cơm nha !

Kat từ nhỏ đến lớn đã sống ở Canada, cá tính tự nhiên hòa đồng. Nhã An vốn cũng không thích làm thân với cô ấy quá, nhưng Nhân Mỹ lại sốt sắng nhận lời ngay. Lý do ban đầu đưa ra nghe rất thực dụng: “Dạng tiểu thư có tiền đó, mời chúng ta ăn, tội gì lại không ăn?”

Nửa tháng, thời gian không dài, song lại tạo thành được một sợi dây nối chặt ba cô gái. Nhân Mỹ và Kat vô tình nói chuyện lại thấy hợp. Thế là...

-Kat kể với tôi rằng...

Đó đã trở thành câu cửa miệng của Nhân Mỹ. Nhã An không phản đối, ra vẻ lắng nghe song thực tế lại thả tâm hồn đi nơi khác. Cho đến khi...

-Thì ra anh trai của cô ấy không phải là anh ruột. Họ là anh em cùng mẹ khác cha.

Kat kể rằng, từ nhỏ mẹ cô luôn nhung nhớ về một người anh đang sống một mình. Cô còn nói, có lần mẹ về Hong Kong chỉ để nhìn anh ấy cho đỡ nhớ. Anh trai của cô... Tần Tường!

-Đã nhớ như vậy, thì sao lại không đến gặp anh ấy chứ?

Vốn tưởng đó là chuyện của một người cũ... Nhưng trong lòng Nhã An vẫn còn nhớ rõ ngày hôm đó có người đã chạy theo xe buýt trong tuyết vọng, đã gào lên, đã gục xuống, bất lực, khổ sở biết bao nhiêu.

-Kat nói, khi ly dị ba anh ấy đã không cho phép bà về thăm con, còn bảo, nếu phát hiện được sẽ đưa con sang Mỹ du học, tuyệt đối không để bà tìm thấy.

Đó chỉ là một lý do... Nhã An nhếch môi. Người ta luôn có lý do để biện bạch cho hành động. Cô không nghĩ ba Tần Tường lại tàn nhẫn như vậy. Nếu muốn cắt đứt liên hệ mẹ con họ, ông nhất định sẽ không nói gì với bà cả, sẽ âm thầm dẫn Tần Tường ra đi, chẳng cho bà có thể nhìn thấy con mình.

Nhưng dù sao chỉ là suy nghĩ chủ quan của bản thân... Nhã An nhún vai, đưa điện thoại cho Nhân Mỹ:

-Kat rủ đi ăn trưa. Có đi không?

...Bữa ăn trưa hôm đó không chỉ có mình Kat. Bên cạnh cô còn có Tần Tường.

-Hi! An An... Mỹ Mỹ, ngồi đi, ngồi đi!

Ánh mắt Tần Tường lướt qua Nhã An hờ hững như hai người chưa hề quen biết. Nhưng điều đó không quan trọng nữa. Cô hiểu ra một điều, người mà mình quan tâm là Tần Tường của 10 năm trước, không phải là anh của bây giờ.

-Khách sáo quá! -Nhân Mỹ cười tươi -Để tụi mình tự nhiên được rồi.

Bữa cơm hôm nay rất ngon miệng. Dùng xong món tráng miệng, Kat mỉm cười:

-Bữa cơm này là anh hai mình mời đó.

-Vậy sao? -Là giọng của Nhân Mỹ. Cô quay sang Tần Tường - Cảm ơn anh!

-Cảm ơn anh...

Kat tò mò nhìn Nhã An. Ngày đầu tiên gặp mặt, cô thấy cô gái này rất thú vị. Bây giờ quen nhau lâu rồi mới thấy, cái thú vị ban đầu càng lúc càng tăng.

-Không có gì.

Đúng là không có gì cả. Nhã An thản nhiên ăn, sau đó thản nhiên trò chuyện cùng hai cô bạn. Tần Tường im lặng... Thế nhưng ánh mắt anh lại không rời gương mặt đang rạng lên nụ cười của Nhã An.

Khi cô cười, rất đẹp. Gương mặt ngời sáng. Còn có một chiếc răng khểnh nữa. Thời này con gái thường không thích răng khểnh. Kỹ thuật nha khoa phát triển khiến cho nụ cười càng lúc càng hoàn hảo. Chỉ là cảm xúc... Có những cảm xúc lại đến từ những nụ cười không hoàn hảo giữa cuộc đời.

Nhã An bỗng nhiên quay người. Hai ánh mắt chạm nhau.

Đôi mắt Tần Tường nhìn thẳng. Ánh mắt sắc lạnh, không che giấu. Nhã An hơi cúi xuống rồi cũng nhìn trả lại anh.

Tia mắt dịu dàng, rồi bất giác, cô nở một nụ cười rất khẽ. Như hai người bạn cũ chào nhau.

Trái tim con người đôi khi lạ lùng không hiểu nổi. Nhã An không biết, chỉ một ánh mắt đó đã làm Tần Tường quyết định...10 năm trước, lá thư tình của cô anh lạnh lùng vứt bỏ, 10 năm sau anh lại đi sau người ta một bước, nhưng cái gọi là định mệnh, có khiến Tần Tường đến đích trước hay không?

7. Chương 7 : Đeo Đuối

Mỗi buổi sáng bỗng nhiên Nhã An lại nhận được một bó hoa hồng rất lớn. Con gái thích hoa hồng, nhưng ngày nào cũng được tặng, suốt hơn nửa tháng làm cho cô không khỏi cảm thấy áy náy trong lòng.

Nhân Mỹ thì thích thú thấy rõ. Cô trầm trồ:

-Lại là hoa hồng à?

-Ừ.

-Có ghi tên người tặng không ?

-Không có.

-Lạ nhỉ ? –Nhưng mà không sao –Nhân Mỹ cầm bó hoa lên ngắm nghía –Bạn chắc đang có vận đào hoa đây.Cứ từ từ mà hưởng.

Nhã An cười nhẹ...Cô nhìn bó hoa trước mặt, bỗng nhiên thấy một tấm thiệp ẩn sau phía dưới liền lấy lên xem.

-18 ngày. Chiều nay tôi sẽ về !

Chỉ có mấy chữ ngắn gọn như thế. Cả Nhân Mỹ cũng chưng hửng, ngơ ngác nhìn Nhã An Vậy là sao ?

Đằng sau lưng hai người có tiếng đằng hắng. Giám đốc mới Phan Gia Mẫn tuy cũng không phải là quá khó tính nhưng khi làm việc rất có nguyên tắc. Nhã An lại đang cầm một bó hoa lớn trên tay :

-Cô Nhã An, cô chuẩn bị tài liệu của công ty Thịnh Viên cho tôi. Sau 15 phút nữa tôi muốn thấy nó trong phòng.

-Vâng...

Cô ta đi rất nhanh. Nhân Mỹ rụt cổ, cái miệng nhỏ bĩu ra :

-15 phút, làm như là thánh vậy....- Cô quay sang phía Nhã An –Chắc là lại thấy ganh tị vì bó hoa của bạn đó.Nghe nói ba cô ta có quan hệ hợp tác với một công ty lớn, định bụng là...

-Chị hai à – Nhã An mở máy vi tính ra, hắng giọng –Cô ấy cho tôi có 15 phút, bạn mà kể lể nữa thì cả tiếng mất. Về chỗ làm việc đi !

...Buổi trưa, Kat lại hẹn cả hai người ăn cơm tại một nhà hàng gần đó. Nhã An vừa ngồi xuống là cô đã hỏi ngay :

-Nghe nói là dạo này bạn được vận đào hoa hả ? Hoa hồng ngày nào cũng có người tặng. Là ai vậy ?

-Nói là « chiều nay tôi về » -Nhân Mỹ khúc khích cười – Rất bí ẩn nha. Phải là anh Thiệu không ?

-Không phải đâu –Nhã An đặt ly nước xuống bàn, điềm tĩnh – Anh ấy có tặng sẽ tặng những thứ mà tôi dùng được, không tặng hoa đâu.

Nhã An từng là nhân viên của một tiệm hoa. Cô nhìn thấy nhiều mảnh khoe ép giá của cửa hàng dành cho các khách si tình nên không muốn một lúc nào đó sẽ có người vì mình mà tốn một khoản tiền không đúng giá trị thực. Và lại Nhã An thích nhất là cỏ dại và những loài hoa nho nhỏ, đa phần là không tên tuổi. Hoa hồng, chỉ dùng để ngắm hay thỉnh thoảng thay đổi không khí một chút thôi.

-Ừ...Mà bạn với anh ấy sao rồi ?

-Sao là sao ?

- Là...tới giai đoạn nào rồi ?

-Ồ -Kat cũng tham gia câu chuyện -Bạn trai của bạn có phải là anh chàng hôm trước tôi gặp không ?Anh ấy trông cũng được, nhưng không đẹp trai như anh hai tôi.

Nhã Văn bật cười. Cô chưa bao giờ so sánh Tần Tường và Thiệu Khắc Vân cả. Một là công tử nhà giàu, sống trong nhung lụa từ nhỏ và một sinh ra trong một gia đình bình thường. Tần Tường là giấc mộng xa vời của hầu hết thiếu nữ còn Thiệu Khắc Vân là bóng mát, là chốn bình yên xoa dịu lòng người.

-Không được lợi dụng Kat để tránh trả lời nha - Nhân Mỹ tinh quái -Hai người đến giai đoạn nào rồi ?Đã...hôn nhau chưa ?

Nhã An cũng chỉ là một cô gái không có nhiều kinh nghiệm trong tình trường. Cô bỗng nhớ đến ngày hôm đó...Bản thân mình đã lạc lối trong nụ hôn với Thiệu Khắc Vân, mù mịt đến đường nào.

-Sao rồi ? Không lẽ -Nhân Mỹ không bỏ qua cơ hội, làm tới luôn - Hôn rồi à ? Phải không ?

Nhã An ngượng đến không biết chui mặt vào đâu khi mọi người trong nhà hàng nghe động đều quay lại nhìn cô vụt ào mò lại đây ầm ỹ. Trong khi đó thì Kat lại thật vô tư :

-Chỉ là hôn thôi mà. Chuyện bình thường như vậy thì có gì phải hỏi. Nam nữ thân mật nhất là cùng nhau quan hệ, mà quan hệ thì cũng có thể có tình một đêm sau đó như là không quen biết đó sao ?

Tư tưởng Kat đương nhiên rất thoáng. Nhân Mỹ nháy mắt, đáp lại ngay :

-Đó là chuyện của ai mình không biết, chứ An An của chúng ta hôn nhau đã là tiến tới cấp bách lắm rồi.Mình nhớ mấy năm trước, có người cũng đeo đuổi An An, chỉ nắm tay thôi đã bị cô ấy liếc cho hồn phách siêu thoát. Mới quen chưa đầu nửa năm mà hôn nhau rồi thì chứng tỏ, An An...- Cô áp sát mặt vào gương mặt đang đỏ lựng của Nhã An, trêu tiếp-An An của chúng ta đã chính thức sụp bẫy tình rồi.

Kat cũng hiểu ra, cười khúc khích, tham gia vào trò trêu đùa của hai cô bạn. Bỗng nhiên đằng sau có tiếng chân người đi đến, rồi một bóng người dừng lại, giọng cất lên thật nhẹ nhàng :

-Lâu không gặp, Kat. Em có khỏe không ?

Là Phan Gia Mẫn. Nhân Mỹ và Nhã An cũng ngạc nhiên không kém. Không ngờ họ lại quen nhau.

-Hi.

Trái với vẻ vui vẻ của Gia Mẫn, Kat tỏ ra không được tự nhiên. Mối Gia Mẫn nở một nụ cười nhẹ. Cô hướng mắt về phía hai nhân viên của mình :

-Tôi ngồi đây có được không ?

-Giám đốc Phan, cứ tự nhiên...

Nhã An nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản. Cô bỗng nhiên có cảm giác, cuộc gặp gỡ giữa họ tại nhà hàng này không phải chỉ là một sự tình cờ.

8. Chương 8 : Mèo Vờn Chuột... (1 2)

Chương 8: Mèo vờn chuột... (1 2)

Nhã An chưa bao giờ tức giận như thế. Cô giận run người. Anh ta xem mình là gì chứ? Chính thức thích em!...Nhã An không phải là trò chơi để Tần Tường mang ra đùa giỡn. Cô chỉ là một nhân viên công ty nhỏ bé, muốn một cuộc sống bình lặng, vậy thôi.

Tần Tường lặng lẽ quan sát sự thay đổi trong mắt Nhã An. Con nhím nhỏ cuối cùng không đơn giản là xù lông nhọn nữa mà đang ở vào tư thế tấn công.

-Thì ratôi có giá trị như vậy. Cảm ơn anh Tần đã dành cho tôi nhiều tình cảm như vậy. Nhưng anh chắc cũng biết, tôi có bạn trai rồi.

-Bạn trai?

Tần Tường nhún vai, bước chân ra cửa. Nhã An đi sau, bỗng nhiên cảm thấy bất an bởi hành động của anh ta.

Cô vừa định sập cánh cửa lại thì Tần Tường thành linh quay lại. Anh cúi sát vào mặt Nhã An, gần đến nỗi những sợi râu lún phún cạ vào má cô, đaunhó!

-Thì em cứ có bạn trai. Tôi không để ý đến những chuyện đó đâu. Còn tối nay thì...-Anh ta dừng lại một chút rồi mới mỉm cười –Ngủ ngon!

Nhã An ngồi phịch xuống ghế. Trong chuyện tình cảm, ai xù lông trước chứng tỏ người ấy quan tâm và sợ đối phương làm mình tổn thương hơn.

Cô vẫn còn sợ...sợ mình tổn thương vìhắn. Một Tần Tường kiêu hãnh, giàu có không có nghĩa gì trong lòng Nhã An cả. Chỉ có hình bóng người nào nắm đó thì vẫn rành rành trước mắt. Cô không quên được, hay bản thân cũng chẳng muốn quên?

...-An An!

-An An!

Lần thứ nhất gọi, Nhã An không quay lại. Lần thứ hai, rồi đến khi Nhân Mỹ lay mạnh, cô mới giật mình ngẩng lên:

-Chuyện gì?

-Bạn có sao không? Mình gọi này giờ nhưng bạn cứ im lặng. Làm mình hết cả hồn.

-Không có gì. Mình...

Điện thoại cô bỗng hiển thị tin nhắn. Số điện thoại lạ, nhưng giọng điệu thì lại rất quen.

-Trưa nay tôi đợi em ở nhà hàng hôm trước. Chúng ta cùng ăn cơm.

Môi Nhã An mím lại. Ăn cơm với hắn... Đừng hòng:

-Tôi không rảnh. Trưa nay tôi...

-Vậy thì tôi đến công ty tìm em vậy. Tôi sẽ xin phép Gia Mẫn giúp em.

-Anh...

Nhã An muốn sống an ổn. Phan Gia Mẫn luôn dành cho Tần Tường nhiều tình cảm, nếu như...

-Gia Mẫn cô ấy sẽ không vui đâu. Em...

Đương nhiên là vậy. Nhã An thực sự rất muốn quảng chiếc điện thoại... Nhưng mà...

Cô mím môi nhả lại. Nội dung:

-Tôi sẽ đến.

Bên kia hồi đáp rất nhanh.

-Tôi chờ em...

Tần Tường bỏ điện thoại vào túi. Anh thực sự có ấn tượng với cô gái ấy. Chỉ là ấn tượng, tương lai thì sao không biết nhưng lâu lắm rồi mới có người khiến Tần Tường hứng thú thế này.

Khi Tần Tường đến, Nhã An đã ngồi đợi anh rồi.

-Em đến rất đúng giờ.

-Đương nhiên. –Nhã An ngồi thẳng người, lời nói mang đầy ý mỉa mai- Người đang bị uy hiếp đương nhiên phải sợ người uy hiếp mình rồi.

Tần Tường không nói gì, chỉ ngồi xuống. Anh vốn muốn nhìn thấy vẻ van nài của cô nhưng ngoài tưởng tượng, Nhã An lại rất bình thản ngồi chờ, bây giờ còn lại dùng lời nói đầy ắp, muốn tố cáo anh lấy “mạnh hiếp yếu” với cô:

-Em gọi món đi!

-Vâng.

Tần Tường cũng nghĩ, Nhã An nhất định sẽ gọi các món ăn đắt tiền nhất nhà hàng để ‘trả thù’ anh. Song, cô cũng không làm như vậy. Các món Nhã An gọi rất bình thường. Thái độ của cô sau đó chẳng còn mai mỉa mà tỏ ra ôn hòa, như hai người bạn đang ngồi đối diện nhau.

-Em rất lạ!

-Vậy à? –Nhã An bình tĩnh –Tôi luôn luôn như vậy. Chẳng qua là anh chưa tiếp xúc nhiều với tôi nên chưa biết hết thôi.

Tần Tường cúi xuống đĩa bát hết. Từ thế chủ động anh bỗng trở nên thụ động. Nhã An không hoảng sợ, cũng không tỏ thái độ căm ghét hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của anh.

-Anh không có gì nói với tôi sao ?

-Em muốn tôi nói gì ?

-Làm sao mà tôi biết được –Nhã An chống hai tay nhìn anh, môi khẽ nhếch lên-Không phải anh hẹn tôi đến đây là để đưa điều kiện gì đó hay sao ?

Tần Tường im lặng. Con hổ khi vồ mồi thường hay thu mình lại. Nhưng nó thumình với vẻ thỏa mãn. Còn anh, bây giờ có thu mình lại thì cũng là để ngắm nghía lại con mồi, xem nó sẽ chạy theo hướng nào tiếp theo.

-Anh có điều kiện gì cứ nói đi ! Tôi nghe đây.

-Không có gì. Em ăn đi !

Nhã An liếc đồng hồ. Theo thời gian dự định là 30 phút. Thế sao mà... vẫn chưa thấy. Vậy thì...

-Không ngon sao?

-Ngon chứ.

-Vậy sao không ăn nữa? Cứ ăn đi!

Buổi ăn trưa đáng lẽ là một cuộc đổi trao điều kiện bây giờ bỗng nhiên lại hòa bình bất ngờ giữa hai người. Nhã An thỉnh thoảng lại nhìn ra cửa, nhưng...

-Chờ ai sao?

-Không có.

-Ăn no chưa? Chúng ta về thôi!

-Vậy hôm nay anh hẹn tôi ra đây làm gì? – Nhã An ngẩn người – Không phải chỉ ăn cơm thôi sao?

-Ừ. Tôi chỉ muốn mời em ăn cơm thôi. Ngon chứ?

Chuyện đương nhiên không đơn giản vậy. Nhưng Nhã An không biết làm gì khác, đành đứng dậy lẳng lặng bước theo anh.

Đến cửa nhà hàng, Nhã An bước lên trước. Tần Tường cũng không giữ cô lại. Nhưng thỉnh thoảng trước khi cô vào trong chiếc taxi đang chờ đợi, anh ta bỗng nhiên kéo mạnh, để Nhã An ngã chúi vào lòng mình.

-Anh...

-Em đừng đi!

Giọng anh ta thật thống thiết, mềm nhẹ. Nhã An đang định phản đối, nhưng tay chân bỗng nhiên trở nên như thừa thãi. Mỗi Tần Tường cùng lúc đã chạm vào môi cô, tạo thành một nụ hôn.

-Anh...

-Dở hơi!

Người lái taxitruớc cảnh mùi mẫn bất ngờ bực dọc chạy đi. Xe di chuyển trắilại tầm nhìn choNhã An. Cô bắt gặp ánh mắt sững sờ của Gia Mẫn và Katphía bên kia đường. Katđưa hai tay che miệng, còn Gia Mẫn thì sau sữngsờ là giận dữ, sau đó chạy vộiđi.

-Anh...

-Emkhông phảicũng hẹn cô ấy đến sao? Em muốn cô ấy chứng kiến cảnh tôi chủđộng hẹn hò em,muốn Gia Mẫn thấy em không liên quan, đã hết lòng từ chối, chỉ có tôi mặt dàyđeo đuổi. Tôi chỉ làm cô ấy đến sau một chút,màn diễn vừa rồi không tôi chứnào, có phải không?

Nhã Anbậm môi.Cô biết mình vẫn còn rất non kinh nghiệm. Trước một Tần Tườngdày dặn kinh nghiệm,muốn chơi trò mèo vờn chuột, cô còn phải học rấtnhiều.

Chỉ sợ khi họcxong một khóa thì con tim Nhã An đãkhông còn yên ổn nữa rồi. Tần Tường trước mặtcô đang cười vui vẻ nhưngsao Nhã An lại thấy chua chát vì nụ cười đó. Có phảisau bao nhiêu năm,anh lại mới mỉm cười vui vẻ vậy không?

9. Chương 9 : Tị Hiềm

Đầu giờ chiều, Nhã An quay lại công ty thì Phan Gia Mẫnđã ra ngoài. Mãi cho đến giờ tan sở cũng chưa thấy cô ta trở lại. Nhã An lẳng lắglàm cho xong việc. Cô linh cảm, con đường trước mắt sẽ không suôn sẻ một chút nào.

Sáng hôm sau, Gia Mẫn đến trước chỗ Nhã An ngồi, ánh mắtlạnh như băng:

-Cô tìm cho tôi tài liệu của các công ty từng cộng tácthay quảng cáo. Trước buổi trưa nay nhớ chuyển hết cho tôi.

-Giám đốc à – Trưởng phòng Giang đứng đó nghe xong vộixen vào –Chúng ta hợp tác với không ít công ty, chỉ trong một buổi làm sao màNhã An có thể thống kê kịp. Cô...

-Nhiệm vụ cô ấy không phải chỉ có vậy thôi sao? Côngty không bỏ tiền ra để trả cho người làm không được việc. Tôi đang cần...Cô Nhã An,cô làm được không?

-Vâng!

-Còn chị...- Gia Mẫn quay sang trưởng phòng Giang, giọngkhông hề có thiện chí- Bản kế hoạch hôm trước có nhiều vấn đề lắm, chị xem lại rồi sau đó đến gặp tôi.

Tiếng giày cao gót kêu lên trong không khí bỗng nhiêntĩnh lặng khác thường của phòng làm việc. Các nhân viên đều rời vị trí. Sắc mặttrưởng phòng Giang xám xịt. Bản kế hoạch đó cô đã dồn biết bao tâm huyết, vậy mà cô ta...

-Không có gì đâu, mọi người đi làm việc đi!

Nhã An thản nhiên mở máy tính. Một đồng nghiệp của côlo lắng thốt lên:

-An An à...Có cần bọn mình giúp không? Chỉ có 4 tiếngthì sao mà...

-Việc của tôi mà – Nhã An nhẹ giọng- Tôi sẽ tự lo.

Cô quay sang trưởng phòng Giang, động viên:

-Chị đừng lo! Bản kế hoạch đó hôm trước nghe chị trình bày em thấy rất tốt. Em nghĩ chắc không có vấn đề gì đâu.

-Ừ. –Trưởng phòng Giang cũng đã bình tĩnh lại –Công việc mà giám đốc giao cho em không nhẹ. Em có cần...

-Không sao đâu ạ! –Nhã An lại cười – Cô ấy nói đúng, lương của em 1 tháng là hơn 10 ngàn, nếu em không làm được việc thì không phải là lãng phí lắm sao?

Trong mắt mọi người, Nhã An xưa nay luôn là một cô gái hiền lành, có phần trầm lặng. Về bình thần của cô hôm nay khiến trưởng phòng Giang như thấy được một khía cạnh khác trong tính cách của cô gái nhỏ này. Ánh mắt của cô không hề tỏ ra bất an, bàn tay nhỏ nhắn lặng lẽ lướt trên phím máy tính. Trưởng phòng Giang nhớ lại...Hồi sơ khi Nhã An tham gia phỏng vấn không có gì đặc biệt, bằng cấp cũng không phải tốt nghiệp từ trường danh tiếng, nhưng sau cuộc phỏng vấn cùng giám đốc nhân sự Hà, Nhã An đã loại nhiều ứng viên có đủ lợi thế khác, trở thành nhân viên duy nhất được tuyển dụng trong đợt phỏng vấn được xem là hết sức khó khăn kia.

....-Cốc...cốc...

Có người gõ cửa phòng khiến Gia Mẫn tạm gác đi nỗi bực dọc. Mọi thứ xảy ra hôm qua lại rành rành trước mắt. Đêm qua cô đã hỏi Tần Tường về mối quan hệ của hai người họ...Gia Mẫn đã mong mọi thứ chỉ là một chuyện tình cờ nào đó. Có thể, có thể họ tình cờ gặp mặt, tình cờ sau đó mà va chạm...Nụ hôn kia...Nhưng làm sao lý giải được nụ hôn kia? Lý do của nó là gì?

-Vào đi!

Cửa bật mở...Nhã An bước vào:

-Chào giám đốc.

-Cô...cô đã làm xong việc rồi à?

-Tôi vốn thấy việc giám đốc giao cho tôi thực sự không cần thiết. Chúng ta hiện nay chỉ mới triển khai dự án, vẫn chưa hoàn thiện ý tưởng sản phẩm mới, quảng cáo vốn chưa cần thiết trong lúc này.

-Tôi làm việc không cần cô dạy –Gia Mẫn nhún mày- Cô đảm nhận việc lưu trữ tài liệu, không lẽ khi tôi cần tìm tài liệu lại phải trình bày lý do với cô sao?

-Xin lỗi giám đốc. Vì tôi cũng đang tìm thêm tài liệu cho trưởng phòng Giang để hoàn thiện kế hoạch cho chị ấy, việc giám đốc giao khiến tiến độ bị chậm lại, một số tài liệu của chị Giang cần vẫn chưa có đủ.

-Cô...

Biểu hiện trên mặt Nhã An là lạnh nhạt song trong mắt Gia Mẫn lại thật đáng ghét. Như là đang ám chỉ cô mượn việc công để trả thù riêng vậy.

-Phòng lưu trữ vốn không chỉ có mình cô. Chị Giang có thể nhờ người khác.

-Đúng là không chỉ có mình tôi. Vậy sao giám đốc lại không nhờ họ? Tôi đang tìm và tra cứu thêm tài liệu cho chị Giang là chuyện ai cũng biết, giám đốc phải chăng đã đánh giá và tin tưởng vào năng lực của tôi quá mức, phòng lưu trữ vẫn còn nhiều người giỏi, hiện nay vẫn chưa bắt tay vào việc mới cơ mà?

10. Chương 10 : Có Người Sẽ Đến Đón Em!

Thái độ của Gia Mẫn đối với Nhã An sau ngày đó có nhiều thay đổi. Tuy vẫn khó chịu không cho cô vào mắt nhưng rõ ràng đã có sự e dè rất rõ ràng.

Trưởng phòng Giang kiểm tra lại bản kế hoạch đã hoàn thành lần cuối. Nhã An vẫn dán mắt lên màn hình vi tính, tiếp tục công việc của mình:

-An An này...

-Vâng?

-Em rất giỏi. Bản kế hoạch này hoàn thành được, phải nhờ em rất nhiều.

-Việc tôi phải làm mà.

Nhã An là nhân viên trụ lại lâu nhất ở phòng tài liệu. Hầu như các nhân viên khác khi chuyển đến đây đều chỉ xem nơi này như một bến đỗ, có cơ hội là điều chuyển qua bộ phận khác ngay. Trước đây trưởng phòng Giang đánh giá cao Nhã An ở cách làm việc chu đáo tỉ mỉ nhưng qua lần này, cô cảm thấy Nhã An không chỉ giỏi về lưu trữ và tìm tài liệu. Khả năng phân tích vấn đề, hiểu biết của cô trong vấn đề kinh doanh cũng rất phong phú, thực sự là một nhân tài.

-Sau lần này tôi sẽ đề xuất lên cấp trên để chuyển em sang công tác ở phòng kinh doanh. Em...

-Trưởng phòng Giang, chị cảm thấy tôi làm rất được việc phải không?

Câu hỏi của Nhã An khiến trưởng phòng Giang ngó người chốc lát rồi mới trả lời:

-Vâng. Em làm việc rất tốt. Nếu ở phòng lưu trữ, công ty sẽ phí hết một nhân tài. Em...

-Làm việc ở phòng lưu trữ cũng là công việc. Tôi thích nó. Nếu chị nể tình tôi đã giúp được chị điều gì đó, đừng làm cuộc sống của tôi thay đổi, có được không?

Nhã An có đôi mắt bình lặng như nước. Nhìn vào đôi mắt đó người ta sẽ nghĩ cô là một cô gái đơn thuần, rất đơn thuần.

Chỉ có người dày dặn kinh nghiệm mới biết, bên dưới mặt nước bình lặng luôn có những đợt sóng ngầm.

Điều mà nhiều cô gái mơ ước là một cuộc sống sôi động, đầy đủ. Thứ mà Nhã An mơ ước lại là một cuộc sống êm đềm, bình dị bên người nhà, những người cô tha thiết thương yêu.

Ở quê nhà Nhã An mọi thứ đều đơn giản. Nếu như không có trận bão lớn ngày xưa làm ba cô bị thương nặng, tổn nhiều tiền chữa trị thì có lẽ cuộc đời của Nhã An cũng đã yên ổn trải qua trên hòn đảo ấy. Cô sẽ không đến Hong Kong phồn hoa này học tập, kiếm tiền và trải qua cuộc sống không được gần gũi người thân.

Nhã An biết mình giỏi. Từ nhỏ đã biết như thế. Đến khi đi học, trường cô chọn cũng là nơi có thể cấp học bổng, để Nhã An không phải sống dựa vào gia đình, trở thành gánh nặng của người thân.

Tốt nghiệp đại học, Nhã An đi làm. Ở nơi cô ở cũng có công ty nhưng đa số công việc là chân tay lao động, không kiếm được nhiều tiền. Tại Hong Kong, công việc ổn định, kiếm được nhiều tiền, món nợ gần 30 ngàn nhanh chóng được trả hết. Nhã An không về quê, ở lại để tiếp tục kiếm tiền.

Vị trí công việc càng cao càng dễ kiếm tiền. Nhưng Nhã An lại không thích cảm giác phải tranh giành với người khác. Trong công ty có người đơn giản thì sẽ có người phức tạp. Nhã An chứng kiến biết bao cô gái để đạt được một điều gì đó thì phải hy sinh rất nhiều. Cô không có tham vọng, chỉ muốn yên ổn. Mà để yên ổn được thì không nên giỏi quá, cũng không được cho người ta cảm giác mình chẳng làm được việc. Làm tròn mọi công việc được giao, dự đoán tình huống có thể xảy ra nhằm tìm cách đối phó phù hợp, đó là cách Nhã An đã tồn tại, đã sống nơi Hong Kong hoa lệ này.

Gia Mẫn có vị trí cao hơn cô thì sao chứ? Ngoài công việc, cô ta có gì để chen ép Nhã An? Công việc luôn làm tốt, dù người ta ghét mình thế nào cũng mặc, cũng chẳng thể làm được gì mình. Số tài liệu hôm ấy dù có phải tìm thêm Nhã An cũng không ngại. Suốt mấy năm làm việc, thay vì các đồng nghiệp chỉ tranh thủ “lúc nào việc nấy” Nhã An âm thầm lưu trữ, phân chia những tư liệu cần thiết nhất vào các mục, dù là một thông tin nhỏ nhất liên quan đến Đồng thị cô cũng không bỏ qua. Bây giờ không dùng thì sao này dùng đến, sau này không dùng cũng đỡ hơn là lúc cần dùng lại không có mà dùng.

-Em thực sự không muốn tôi đề bạt em sao? Em...

-Không sao mà. – Nhã An mở một file tài liệu ra sắp xếp – Thăng chức luôn đi kèm với những công việc mới, nhiều khi sai lầm lại bị mất việc. Chỉ bằng cứ tiếp tục việc mình đã làm rất tốt. Không phải công ty nào cũng cần nhân viên có kinh nghiệm hơn là người chưa biết gì sao?

-Em...

- Chiều nay chị phải trình bày kế hoạch rồi. Chị về phòng chuẩn bị đi. Nếu có dịp chúng ta sẽ bàn lại mà. Nhã An tắt máy, thu dọn đồ đạc. Trưởng phòng Giang thở dài, lặng lẽ đứng dậy:

-Tùy em vậy. Chị tôn trọng ý kiến của em.

-Cảm ơn chị.

Khi Nhã An bước rangòi, Khắc Vân đã đứng đó. Trên tay anh là chiếc dù quen thuộc. Giọng Khắc Vân cũng thật nhẹ nhàng:

-Chào em.

-Chào anh! –Nhã An cười dịu dàng – Anh đi công tác về lúc nào?

-Mới về thôi. Hôm nay ăn bánh bao nhé? Anh mời...

-Tít...tít...

Có âm báo tin nhắn.Nhã An dừng lại, mở điện thoại. Quả nhiên là tin nhắn của Tần Tường.

-Tôi đến đón em đi ăn cơm.

Không cần biết người khác có thích không, chỉ là một thông báo không cho người ta chọn lựa. Nhã An mỉm cười, quay về phía Khắc Vân:

-Em chưa thể đi với anh được. Có người sẽ đến đón em.

11. Chương 11: Em Không Chọn Anh!

Khắc Vân không ngạc nhiên cho lắm. Anh khẽ khàng :

-Anh về nhé ! Gặp lại sau.

Nhã An nắm tay anh. Cô nhẹ nhàng:

-Xin lỗi anh...Tối nay em sẽ đến chỗ anh uống trà. Anh pha trà mà em thích nha.

-Ừ. Hẹn tối nay.

Khắc Vân và cái dù quen thuộc của anh đã rời khỏi. Nhã An đứng yên, chờ đợi. Chiếc xe bên đường màu đỏ đậu lại trước cổng tòa nhà.

-Chúng ta đi thôi!

...Địa điểm gặp mặt là một nhà hàng khá yên tĩnh. Nhã An chăm chăm vào thực đơn, dường như không để ý đến ánh mắt Tần Tường đang chiếu thẳng vào mình.

-Làm ơn...Cho tôi một phần bít tết.

-Tôi cũng vậy. Thêm một chai rượu vang. Cảm ơn!

Bữa ăn dưới ánh nến, thoạt trông thật lãng mạn. Nhưng cả hai đều im lặng cho đến khi Tần Tường lên tiếng:

-Em không có gì nói với tôi sao?

-Không có gì. À, chắc tôi quên. Cảm ơn anh đã mời tôi bữa ăn này.

-Ngoài ra...

-Anh hình như mới là người có điều muốn nói. Anh nói đi, tôi nghe mà.

Tần Tường không biết, tự lúc nào cô gái nhỏ này đã trở thành một sức hút với mình như thế. Tưởng như chỉ là một hương vị mới mẻ bước đầu, sau một thời gian sẽ quên lãng khi bên anh có bao nhiêu cô gái, chỉ cần Tần Tường mỉm cười là sẽ lao vào vòng tay của anh ngay.

-Em lạnh lùng như thế, có phải cũng là một chiến thuật không?

Nhã An không ngạc nhiên vì câu hỏi đó. Cô chợt thấy tội nghiệp Tần Tường quá! Chắc anh ta cũng phải suy nghĩ nhiều lắm chứ! Đằng sau thái độ thờ ơ của Nhã An là mục đích gì?

-Anh Tần, anh có rất nhiều bạn gái phải không?

Tần Tường ngẩn ra. Rồi anh cũng gật đầu:

-Vâng!

-Các cô gái ấy có lẽ đối xử với anh rất nhiệt tình?

-Ừm – Tần Tường bắt đầu cảnh giác – Ý em là...

-Họ đều cảm thấy anh là ứng viên tiềm năng có thể làm thay đổi cuộc đời họ. Hoặc họ và anh cùng một thế giới, phù hợp với nhau.

Tần Tường mơ hồ hiểu. Ý của Nhã An là...anh và cô không cùng một thế giới. Cô sẽ không bao giờ đến gần bên anh, không xem anh là đối tượng của mình.

Tim Tần Tường bỗng nhói lên một cái. Anh hụt hẫng... Trong chốc lát, ánh mắt nhìn thẳng và nụ cười nhếch lên của Nhã An cho anh thấy, cô không dùng chiêu trò để nắm lấy con tim người khác. Cô đang nói... Rất thật lòng:

-Con người của tôi rất đơn giản. Thứ tôi cần là một cuộc sống yên ổn, một người yêu tôi hơn là tôi yêu anh ấy. Nhìn anh Tần, lòng tôi nhiều lúc cảm thấy đau xót. Bên anh, tôi không có cảm giác an toàn. Không hề có cảm giác an toàn.

Bàn tay Tần Tường vô thức cầm lấy chiếc nĩa trên bàn. Tay anh hơi xiết lại... Cảm giác lo sợ... đúng là lo sợ phút chốc tràn ngập khắp người.

-Anh Tần theo đuổi tôi không phải vì anh yêu tôi. Anh cảm thấy tôi rất thú vị. Tôi khác người, tôi không như những cô gái vây quanh anh... Nhưng rồi tôi cũng sẽ như họ. Tôi sẽ yêu anh Tần đến nỗi không còn tự chủ như thế này được nữa. Nhân lúc chúng ta còn lý trí, đừng làm nhau lưu luyến nữa, được không anh Tần?

Đối diện Nhã An là một Tần Tường cao ngạo. Anh không hề biết, chỉ cần hình ảnh ngày nào quay trở lại. Một Tần Tường yếu đuối, khao khát yêu thương gục đầu dưới con đường đông đúc, con tim Nhã An sẽ mềm nhũn... Con người thật của anh đó. Nhã An sợ lắm... Sợ mình lạc lối, sợ mình yêu anh đến quên cả lối về.

-Trên đời này chẳng có gì là thiên trường địa cửu. Tại sao lại phải ép mình tránh xa nó khi em chưa biết mùi vị của nó là thế nào?

Tần Tường muốn thử. Nhưng Nhã An thì không. Cô tựa người vào ghế, dứt khoát:

-Đàn ông đương nhiên muốn thử. Phụ nữ thì không. Tôi cần tìm một người sẽ cưới tôi, lo lắng cho tôi mọi thứ để ba mẹ tôi yên tâm hưởng phúc tuổi già. Anh Tần có thể làm được điều đó không?

Không ngoài dự đoán của Nhã An, Tần Tường im lặng. Yêu và thích là hai khái niệm khác biệt. Người ta làm mọi thứ vì tình yêu của họ, còn những thứ tình cảm tương tự như yêu thì vô số nhưng lại không đủ sức để người ta mê muội như yêu.

-Nếu anh không làm được thì không cần phí thời gian nữa - Nhã An đứng dậy - Tôi phải về. Mong là từ nay anh Tần sẽ không đến tìm tôi nữa. Để tôi được yên ổn mà tìm người cho tôi những thứ đó, nhé anh Tần?

Nhã An quay lưng ra cửa... Bỗng nhiên Tần Tường gọi cô lại. Giọng anh trầm ấm, ánh mắt bỗng nhiên thật chân thành:

-Nếu tôi nói là được... Tôi có thể cưới em và cho em hạnh phúc. Tôi sẽ yêu em hơn em yêu tôi nữa, vậy em có bằng lòng làm vợ tôi không?

Nhã An sững sờ nhìn người đàn ông trước mặt. Cô nói chuyện đó để anh nhìn ra một thực tế. Giữa tình cảm và trách nhiệm, đàn ông sẽ không bao giờ vì người mình chỉ thích mà chấp nhận trôi buớc. Hôn nhân là một sợi dây trói khác với tình yêu, chỉ đơn giản là hai người có tình cảm với nhau.

-Thật sao?

Nhã An đã trấn tĩnh lại. Cô trở lại bàn, trên gương mặt xinh đẹp thoáng hiện nụ cười:

-Anh Tần đã nói vậy, tôi cũng không khách sáo nữa. Nếu tôi bằng lòng, anh có đưa ba mẹ của anh đến xin cưới tôi làm vợ không?

Sắc mặt Tần Tường thay đổi. Chỉ một thoáng thôi nhưng không thoát khỏi mắt Nhã An.

-Anh Tần...Thật lòng mà nói, dù anh có muốn, có quyết định cưới tôi thì ba anh cũng không đồng ý. Chúng ta từ đầu đã có sẵn một giới tuyến. Đúng là có những cặp tình nhân sẵn sàng vượt qua ranh giới đó để đến với nhau. Nhưng đó là những kẻ yêu nhau thật sự. Anh Tần, anh có yêu tôi đến mức sẵn sàng vứt bỏ tất cả những gì mình đang có hay không?

Nhã An quá lý trí. Song, Tần Tường không thể không thừa nhận những lời cô nói chẳng sai một chút nào.

Nhã An thông thả đứng dậy. Lòng cô cũng đau chứ. Nhưng nếu cứ để cho tình cảm cứ như thế mà phát triển đến một lúc nào đó không quay đầu lại được, không chỉ có hai người đau khổ. Những người danh giá thường không tiết chế được. Thân thể của Nhã An là do cha mẹ tạo, cô đau lòng cha mẹ cũng không yên ổn được. Nhã An luôn muốn mình phải vui vẻ hồn nhiên trong mắt của họ, để ba mẹ và người thân nơi quê nhà an tâm, chẳng phải lo lắng vì mình.

-Tôi về đây, anh Tần. Cảm ơn bữa ăn của anh...

Tần Tường không ngăn cô lại. Anh đang mãi suy nghĩ...Khí căng lên thì Nhã An đã chẳng còn bóng dáng. Hụt hẫng, không chỉ có hụt hẫng...Tần Tường vụt chạy ra cửa...Một chiếc xe đã đậu trước cổng nhà hàng, khi Nhã An vừa rời khỏi, Khắc Vân đã bước ra.

-Chào em!

-Anh...

Nhã An thật sự bất ngờ. Cô không nghĩ Khắc Vân lại đợi mình. Dáng vẻ anh rất bình tĩnh...Và có một điều Tần Tường không nhìn thấy được. Nhã An khóc...Nước mắt còn chưa kịp lau trên má cô.

Cô đau lòng...Tuy là rất lý trí nhưng vẫn đau lòng. Đã tự hỏi người đó không phải là người mình đã yêu trong quá khứ. Người đó đã vứt lấuthình của mình lạnh lùng như vậy. Hai bên sẽ chẳng có kết quả...Nhưng sao vẫn khóc, vẫn thấy mình đã mất đi một thứ thật quý giá...Niềm hy vọng hay là những ký ức tuyệt đẹp của một thời con gái mơ mộng, không bị lý trí bủa vây.

-Anh pha trà rồi. Chúng ta về uống trà thôi!

Tần Tường chỉ kịp thấy dáng đôi nam nữ khuất sau cánh cửa, rồi chiếc xe phóng vụt đi.

Lòng anh đau nhói...Môi mím lại. Cảm giác mất mát tràn ngập. Tần Tường chỉ xem cô như một hương vị mới mẻ, hay là kể từ khi gặp lại, cô đã dần dần đi vào cuộc sống của anh rồi?

Ký ức xưa, tình cảm cũ của 10 năm trước sống lại...Cô gái kiên cường và cao ngạo ngày nào héch môi trước đám bạn bè đang muốn nhìn cô khóc, nhìn cô phải vật vã, đau lòng. Tư thế tự tin và lạnh nhạt, nhưng Tần Tường lại thấy trong đó có bóng dáng của con nhím nhỏ đang xù lông nhọn, bảo vệ mình không quỵ xuống bất ngờ.

...-Sao anh lại tới đó?

Nhã An vẫn còn thần thờ một lúc lâu mới thốt ra câu hỏi đó. Khắc Vân pha trà rất ngon. Trên tay anh là tách trà bốc khói và nụ cười thật dịu dàng.

-Vì anh sợ...sợ khi đi em quyết tâm như vậy, nhưng khi về...em lại không về được. An An!

Tần Tường là cơn bão thì Thiệu Khắc Vân như hạt mưa đầu mùa mát lạnh. Anh dịu dàng song bản thân Nhã An cũng rất sợ sự dịu dàng đó... Cô sợ mình phụ thuộc vào đó rồi đến một ngày bàng hoàng nhận ra sự thật. Những cơn mưa đầu mùa thường bắt đầu rất nhẹ, sau đó bất ngờ ào ạt, khiến người ta không thể trở tay.

-Anh thực sự thích em sao? Vì sao lại thích em?

Một câu hỏi mà Nhã An cũng thấy là nó vô cùng ngớ ngẩn. Nhưng Thiệu Khắc Vân chỉ cười nhẹ... Anh vuốt tóc cô, mân mê những sợi tóc rối tung trên gương mặt đã tái hằn đi, giọng chứa đầy sự chiều chuộng, yêu thương:

-Vì em thật sự rất đáng yêu.

-Nhưng em không yêu anh được- Nhã An bất ngờ vùng khỏi vòng tay anh, quyết liệt – Em cũng không chọn anh được. Anh...

Nếu Tần Tường cho cô cảm giác bất an đau đớn thì Khắc Vân lại mang đến sự thanh thản. Nụ cười của anh luôn dịu dàng như vậy. Cử chỉ cũng ngọt ngào, tràn ngập yêu thương. Nhã An dường như đã chết chìm trong sự dịu ngọt ấy. Để rồi cô nhận ra mình chẳng biết gì về anh cả. Tần Tường như con bướm thoát ản thất hiệnsong Nhã An vẫn có thể dùng lý trí buộc mình không bắt lấy nó. Thiệu Khắc Vân thì khác, anh nhẹ nhàng len lỏi vào lòng thiếu nữ, tuy không mãnh liệt ép buộc nhưng không cho Nhã An cơ hội kháng cự lại tình cảm của anh.

-Anh không có vương bận gì để em phải bận tâm cả. Yêu anh em sẽ không lo bị ai ngăn cản. Anh cũng chẳng phải là người giàu có đến mức khiến cho các cô gái để mắt tranh giành. Trong lòng anh chỉ có một người. Không như người khác... Em không cần phải sợ, Nhã An....!

12. Chương 12 : Tình Yêu Đơn Giản

Nhã An khóc... Cô đang khóc. Lốp vỏ bọc bỗng nhiên tan nát. Vòng tay của Thiệu Khắc Vân vòng qua vai cô... Nụ hôn nhẹ bên tai, giọng anh chuyển sang trầm thì, nhẹ như hơi thở:

-Cứ sống như thế, em mệt lắm phải không?

Nhã An nhìn anh... Đôi mắt ngơ ngác. Cô không còn là cô gái cứng cỏi và kiên cường đối diện với Tần Tường nữa. Trước mắt Khắc Vân, mọi che giấu đều không qua được mắt anh. Nhã An sợ Thiệu Khắc Vân cũng vì điều ấy. Có ai tự nhiên được trước một người quá hiểu mình đâu:

- Em không cần phải suy tính nhiều như vậy. Cuộc đời ngắn ngủi, cứ đơn giản mà sống không phải tốt sao?

Anh lại cười, nụ cười bao dung, đầy yêu thương, chiều chuộng. Khắc Vân chẳng thích người phức tạp, nhưng người tính đúng là không bằng trời tính, cuối cùng người làm anh rung động lại là một cô gái chẳng đơn giản chút nào.

-Ăn cơm không? Anh nấu cơm cho em ăn nhé?

-Em ăn rồi...-Nhã An ngẩng lên- Giờ em chỉ muốn về nhà ngủ một giấc. Em mệt...

-Vậy thì cứ ở lại đây đi -Thiệu Khắc Vân nhẹ nhàng -Về nhà một mình lại suy nghĩ lung tung. Em ở lại đây, ngủ một giấc rồi sáng mai anh đưa em đi làm.

Nhã An lại nhìn anh... Đôi mắt chứa đầy vẻ dè phòng. Trông cô lúc này như một con thỏ nhỏ ngoan ngoãn. Vẻ ngây thơ ấy làm Khắc Vân không kiềm được, bật cười:

-Đừng nhìn anh như vậy. Anh không phải là sói, không có ý định ăn thịt em đâu.

-Em không có...

-Phòng tắm thì chắc em biết rồi, cứ đi tắm rồi... Nhà anh không có bồn tắm nhưng có máy nước nóng, em cứ dùng thoải mái. Anh ra ngoài mua thêm cho em ít đồ đạc.

-Thôi –NhãAn ngại ngừng níu tay Khắc Vân- Em về nhà thôi...Không cần phiền phức vậy. Anh...

-Về rồi lại suy nghĩ lung tung, ngày mai lại tiếp tục cuộc sống như trước. Ngủ ở đây một đêm để bình tâm lại. Có người bên cạnh sẽ tốt cho em hơn mà.

Anh đã từng trải qua cảm giác đó...Anh hiểu được, nếu có người bên cạnh chắc chắn em sẽ không lâm vào ngõ cụt. Em sẽ tìm thấy một con đường tươi sáng hơn. Cuộc đời ngắn lắm, nếu cứ phải đề phòng như vậy, mệt mỏi lắm, đau đớn lắm nhóc con à.

Thiệu Khắc Vân và Nhã An đều không biết, cũng vào lúc đó, dưới chân chung cư nơi cô đang sống có một người ngồi trong xe lạng lẽ nhìn lên tầng cao ốc...Khói thuốc mịt mờ, khitan đi để lộ gương mặt đầy nét trầm tư của Tần Tường.

Những lời nói của Nhã An cứ quanh quẩn bên tai anh...Tình cảm ban đầu chỉ là phút giây cảm thấy hứng thú bởi sự mới lạ nhưng không biết từ bao giờ đã thay đổi...Hình bóng Nhã An đã từ từ vây kín, chiếm trọn tâm trí của Tần Tường rồi.

Nắm lấy tay em...Có một cuộc sống mới. Có nên không?

Tay Tần Tường nắm chặt...Chiếc xe lao đi trên đường tấp nập. Đồng thị...Khoảng cách giữa cả hai người vốn xa vời vợi, nhưng nếu có kẻ can đảm bước đến tin rằng nó có thể gần hơn.

...Mọi chuyện không phức tạp như Nhã An đã nghĩ. Tắm rửa xong cô e dè bước ra. Căn hộ của Thiệu Khắc Vân không rộng lắm. Ngoài phòng khách, phòng bếp chỉ có một phòng ngủ nhỏ, đủ chỗ kê bàn làm việc, giá sách cùng một chiếc giường nhỏ.

Cửa mở. Khắc Vân quay về. Trên tay anh là túi xách, bên trong có một bộ đồ ngủ mới...Khắc Vân còn chu đáo mua thêm nội y nữa...Mặt Nhã An đỏ bừng lên.

-Em không ăn thêm à?

-Dạ...em không...không đói.

-Vậy thay đồ xong thì em đi ngủ đi !

-Còn anh...đêm nay anh...anh ngủ đâu ?

Thiệu Khắc Vân ngừng lại một chút. Rồi anh mỉm cười.

-Anh phải làm việc. Khi xong thì anh ngủ trong phòng khách. Không sao đâu !

Hai người không nói chuyện thêm nữa nhưng Khắc Vân lại cảm thấy ấm áp. Mẹ nói đúng. Khi yêu một người nào đó, ở bên họ dù chỉ trong giây phút cũng thật vui vẻ. Đến bây giờ Khắc Vân có thể khẳng định...Anh yêu rồi, thực sự đã yêu rồi.

Tình yêu nên đơn giản một chút mới tốt. Càng đơn giản thì lại càng khó gìn giữ. Khắc Vân chạm nhẹ vào má cô, dịu dàng :

-Đi ngủ sớm một chút. Đừng suy nghĩ nữa. Chuyện ngày mai để ngày mai tính, có được không ?

13. Chương 13 : Cầu Hôn

-Chào em !

Ngoài dự đoán, đêm đó Nhã An ngủ rất ngon. Có lẽ do lâu rồi không khóc, cơ thể không quen, cách xoa dịu tốt nhất là giấc ngủ....Sau một đêm ngon giấc, cô dường như đã lấy lại phần nào sự bình thản, nụ cười trao cho Khắc Vân cũng nhẹ nhàng hơn :

-Chào anh...

Buổi sáng trong căn hộ nhỏ diễn ra thật yên bình. Khắc Vân làm một phần ăn sáng chocô. Nhã An không từ chối. Mùi hương thơm của bếp đã một thời gian lâu rồi cô không nghe thấy. Nó gợi lên những kỉ niệm êm đềm của quê nghèo thiếu thốn mọi thứ nhưng lại dư dả sự yêu thương.

-Cháo ngon không ?

-Đang ngon.

-Ngon thì ăn thêm đi - Khắc Vân mang đến một đĩa dầu cháo quẩy, cười nhẹ - Ăn ngon cũng là một cách tận hưởng cuộc sống mà.

Anh nhớ....

Lúc mình còn nhỏ rất thích ăn dầu cháo quẩy. Thượng Ký bán món này ngon nhất nhưng đến 10 đồng 1 cái. Ngày nào mẹ cũng mua một cái, ngay cả hôm bà ngất xỉu vì kiệt sức ở nơi làm việc, trên bàn Khắc Vân vẫn có một cái dầu cháo quẩy Thượng Ký thơm lừng.

Ngày hôm nay khi anh đã có thể mua cả chục cái dầu cháo quẩy Thượng Ký để đầy trong đĩa thì người ăn nó, cuối cùng chỉ có một mình mình. Mẹ...

Vẻ thần thờ của Khắc Vân trong thoáng chốc lọt vào mắt Nhã An. Cô khẽ khàng :

-Anh...

-Hửm ?

-Anh ăn đi !

-Ừ.

Cô gấp một chiếc dầu cháo quẩy đặt vào chén của Khắc Vân. Anh cười với cô... Hình như tấm hình mẹ trên bàn thờ trong góc phòng vừa thoáng qua một nụ cười rất nhẹ. Khắc Vân biết đó chỉ là ảo giác. Nhưng lòng vẫn cảm thấy ấm áp. Cuối cùng đã không còn phải ăn dầu cháo quẩy một mình rồi.

-Trước đây anh có 2 cô bạn gái.

Nhã An ngừng lại. Anh muốn nói gì ? Anh đang....

Giọng Khắc Vân trầm hẳn xuống. Ánh mắt chột thật dịu dàng.

-Một cô bạn thời trung học. Một người khác anh quen trước khi đi làm. Năm 24 tuổi, anh đã định kết hôn với cô ấy.

Nhã An im lặng. Nhưng cô rõ ràng là đang chờ nghe tiếp. Giọng Khắc Vân vang lên đều đều :

-Gia đình cô ấy cũng không phản đối gì. Chỉ là sau đó cô ấy muốn di dân qua Canada mà anh thì không muốn. Vì vậy nên chia tay. Từ đó đến nay anh không quen bạn gái nữa. Cũng không có tình một đêm.

Câu nói cuối, Khắc Vân nhấn giọng mạnh. Nhã An không phải không nhận ra ý tứ trong đó. Gương mặt thanh tú ửng hồng. Cô đang ngượng... Một dáng vẻ thật đáng yêu.

-Anh mong muốn chúng ta có một mối quan hệ lâu dài. Từ hôm nay, nếu em không phản đối, anh muốn kết hôn với em, có được không Nhã An ?

Nhã An gặng lên. Vẻ ngỡ ngàng, thẳng thốt không che giấu nổi. Cô nhìn anh, rồi lại cúi mặt... Bàn tay vô thức rút lại khi Khắc Vân cầm trong tay một hộp nhung đỏ. Bên trong là chiếc nhẫn cầu hôn.

Đó là sự lưỡng lự... Không hẳn chỉ là sự phân vân của một cô gái khi đột ngột được người khác cầu hôn. Khắc Vân nghĩ, cả bản thân Nhã An cũng chẳng nhận ra, cô luôn có một nỗi khát vọng vô thức về một bóng hình trong quá khứ. Cô ấy dành cho anh một vị trí... Hôm nay nhận được lời cầu hôn của một kẻ không phải người trong mộng, lòng cô vô thức hiện ra sự bài xích thâm lặng... Khắc Vân bỗng muốn biết, hình bóng của anh ngoài hai chữ bình yên được mặc định, còn có vị trí nào trong tim Nhã An không ?

-An An...

-Anh... đột ngột quá ! - Nhã An vội vã đứng dậy, mặt đỏ rần - Em muốn suy nghĩ. Em...

-Ừ. Em cứ suy nghĩ đi !

Khắc Vân không ép buộc, nhưng thái độ thần nhiên của anh lại làm cô khẩn trương bối rối. Nhã An cuống quýt dọn dẹp chén cháo của mình, vội vội vàng vàng nói lời từ biệt, đáng diệu không còn chút gì của cô gái kiên cường, có phần lạnh nhạt khi đối diện với Tần Tường :

-Em phải đi làm...Chào anh...

-Chào em...

Khắc Vân không đưa cô đi làm. Còn lại một mình trong căn nhà nhỏ, anh từ tốn dọn dẹp. Cũng thật từ tốn gọi điện cho Đào Tuấn Hiền :

-Alo ?

-Vâng..Có chuyện muốn nhờ .

-Chuyện gì ?

-Có một người tên là Tần Tường. Tao muốn tìm và xin số điện thoại của anh ta.

-Tần Tường ?

Cái đầu của Đào Tuấn Hiền hoạt động rất nhanh. Cái tên này khá đặc biệt, hình như đã nghe ở đâu rồi.

-Nghe nói người kế thừa của Tần thị cũng tên giống vậy. Là một thanh niên trẻ, chắc nhỏ hơn mình vài tuổi.

Đôi lông mày của Khắc Vân hơi nhíu lên. Tần thị...Đôi khi cuộc đời con người giống như một bộ phim vậy. Khắc Vân lại cười :

-Cũng không rõ nữa. Nếu tao search trên mạng đúng là người đó thì mày xin số điện thoại giùm tao nhé ! Tao muốn nói chuyện với anh ta thôi.

-Ừ.

Tuấn Hiền cúp máy không hỏi tiếp. Anh thừa biết, nếu muốn nói Khắc Vân sẽ tự nói, còn không có cạy miệng nó cũng sẽ không nói một lời nào.

Cả ngày hôm đó, Nhã An không dám nhìn vào điện thoại. Cô sợ...Khắc Vân hay Tần Tường sẽ gọi. Đối diện con tim mình là một chuyện không đơn giản, bây giờ Nhã An mới biết, cái không đơn giản đó nó không đơn giản thế nào.

-An An...

Có tiếng gọi từ đồng nghiệp Phạm Thục Mẫn phía bên phòng tiêu thụ. Nhã An giật mình, ngăn ra :

-Có chuyện gì ?

-Cô trông rất lạ...Ồn chứ ?

-À...-Nhã An gượng cười -Không sao.

-Phòng kinh doanh muốn tìm tài liệu của đối tác bên Úc, cô....

-Vâng...

Nhã An ngồi ngay vào bàn làm việc. Công việc, công việc sẽ giúp cô quên, giúp cô quên.

Nhưng càng muốn quên thì lại càng thấy lòng rối bời...Kết hôn, kết hôn cùng Thiệu Khắc Vân hay giữ mãi một bóng hình trong tâm tưởng. Nhã An biết mình yêu người đó...Nhưng chỉ là người ấy. Thiệu Khắc Vân hay Tần Tường hiện tại điều không thể xóa nhòa bóng hình kẻ đã bám rễ trong tim cô. Một Tần Tường...

Trong một căn phòng ăn thiết kế theo kiểu Nhật, Thiệu Khắc Vân đang đợi....Cánh cửa cuối cùng cũng mở. Thì ra trong lòng anh ta cũng có cô ấy. Ban đầu thái độ chỉ là sự dửng dưng, nhưng khi nghe đến tên Nhã An, Tần Tường đã chấp nhận đến đây ngay.

-Anh Tần...Mời anh ngồi...

...Trong buổi chiều hôm ấy, công ty bỗng nhiên triệu tập cuộc họp quan trọng. Nhã An là một nhân viên bình thường của phòng nhập liệu cũng phải tham gia. Nghe nói là dự án hợp tác với Tần thị, vốn là đối tác lâu năm của công ty.

Tần thị....Tần Tường. Nhã An bỗng có dự cảm không hay. Cô ngồi xuống vị trí của mình, bàn tay để dưới bàn bất giác lạnh đi. Mỗi khi hồi hộp hay lo lắng, tay Nhã An sẽ lạnh ngắt, các biểu cảm của gương mặt sẽ trở nên lạnh nhạt. Đó là thời khắc cô yếu đuối nhất, ngoài hoảng hốt bản thân sẽ không biết mình phải làm gì.

Tần Tường bước vào phòng họp. Sơ mi trắng, cà vạt đơn giản nhưng toàn thân anh như tỏa ra một thứ ánh sáng mê người. Ngoài Nhã An đang ngồi tại chỗ của mình, những người có mặt trong phòng họp đều không rời mắt được khỏi anh.

-Cô Phương...

-Cô Phương...

Ài đó ngồi cạnh Nhã An phải lay mạnh hai, ba lần cô mới sực tỉnh. Bàn tay Tần Tường đang chìa ra trước mặt cô. Giọng anh cũng thật ôn hòa.

-Cô Phương phải không ? Rất vui được hợp tác với cô !

Dự án hợp tác sắp tới của hai công ty sẽ do Tần Tường phụ trách. Anh muốn có một trợ lý phía đối tác. Làm như tình cờ, trưởng phòng Giang giới thiệu Nhã An. Cô là nhân viên xuất sắc của phòng nhập liệu, sự việc với Gia Mẫn vừa qua đã nói lên năng lực của Nhã An, đưa cô sang hợp tác cùng Tần Tường hoàn toàn hợp lý. Cô sẽ chịu trách nhiệm mảng tìm thông tin và tài liệu của các bên liên quan, giúp đỡ Tần Tường.

Nhã An vẫn còn ngẩn người trong khi mọi ánh mắt đổ dồn vào mình. Cuối cùng cánh tay mảnh khảnh đành đưa ra, chỉ định miễn cưỡng đáp lại Tần Tường, không ngờ lại bị anh nắm chặt. Nụ cười Tần Tường như ánh mặt trời rực rỡ, vừa gần mà lại vừa xa :

-Cô Phương...Tôi là Tần Tường.

-Anh Tần...Tôi là Phương Nhã An. Rất vui được làm việc với anh !

14. Chương 14 : Đợi Chờ

Đó là câu đầu tiên Tần Tường hỏi khi căn phòng chỉ còn có hai người.

Để thuận tiện trong thời gian hợp tác Nhã An sẽ tạm chuyển nơi làm việc sang Tần thị. Cô được dành cho một phòng làm việc nhỏ ngay cạnh tổng tài mà giờ Nhã An mới biết, đó là Tần Tường.

Anh là người thừa kế của Tần thị, còn Nhã An chỉ là một nhân viên nhập liệu bình thường. Khoảng cách thật là vô tận, đối diện mà cứ thật xa vời.

-Hôm nay người đàn ông đó đã đến tìm tôi. Bạn trai của em...

.....Hàng người không quen biết lại ngồi chung trong một phòng, cùng nhấm nháp ly rượu mát. Rồi Thiệu Khắc Vân lên tiếng, nhẹ tênh :

-Tôi đã cầu hôn cô ấy. Còn anh thì sao ?

Còn anh thì sao ?

Nếu anh không quan tâm đến Nhã An thì sẽ không đến đây, bỏ thời gian quý báu ngồi uống rượu với một người xa lạ. Khắc Vân chẳng phải người cao thượng, anh cũng như bao nhiêu người đàn ông khác, thích sự mình bạch trong tình cảm. Con tim Nhã An ngày nào đó chưa hết vương hết vấn, dù cô có chọn lựa làm vợ Khắc Vân cũng không thể tránh cảnh đêm dài lẩm mòng. Tần Tường sẽ như một bóng ma lảng vảng, đe

dọa hạnh phúc. Thiệu Khắc Vân cũng là một người ích kỷ. Nếu không muốn nó tồn tại, tốt hơn hết là chấm dứt trước khi vừa mới bắt đầu.

-Ý anh muốn nói gì ?

-Tôi nghĩ là anh hiểu – Tần Tường uống cạn ly rượu – Tôi thích cô ấy và đã cầu hôn để tìm cho mình cơ hội. Tôi nghĩ cần thiết cũng nên cho anh biết. Vậy thôi !

Nụ cười của Thiệu Khắc Vân nhẹ nhàng như dòng nước vừa tưới lên sa mạc. Đối diện với một kẻ vừa dịu dàng lại vừa trầm tĩnh như thế, lòng Tần Tường chợt dâng lên một nỗi lo lắng khó diễn tả. Hạnh phúc mà anh ta sẽ có... Phải chăng lại là nỗi buồn cho chính Tần Tường.

-Tôi phải về làm việc. Chào anh !

Không như trong tiểu thuyết, hai người đàn ông cùng tranh giành một cô gái sẽ nói rất nhiều với nhau. Cả hai đều lặng lẽ. Thiệu Khắc Vân nói xong lời mình muốn nói, Tần Tường ngồi thừ lại trong căn phòng nhỏ... Đầu óc trống rỗng, đến khi sự tỉnh, quanh mình chỉ có một mình mình.

-Nhã An !

Giọng anh bỗng trở nên tha thiết. Nhã An lại lạnh lùng, gương mặt thanh tú nhìn thẳng vào phía Tần Tường :

-Chuyện riêng của tôi không phải Tần tổng cũng muốn quản sao ?

-Không... Nhưng tôi muốn biết, em và tôi mới hợp tác, nếu em kết hôn thì...

-Chuyện đó anh cứ yên tâm. Tôi biết tự cân nhắc...

Có người từng nói, trong hôn nhân nên lấy người yêu mình hơn mình yêu họ. Nhưng nếu chẳng yêu, mấy người có đủ can đảm chấp nhận mạo hiểm cuộc đời vì một kẻ mà họ không yêu.

Nhã An cúi đầu chào Tần Tường rồi quay ra ngoài. Điện thoại lại nhấp nháy tin nhắn : « Trưa nay em có rảnh không ? » của Thiệu Khắc Vân. Cô dừng lại, bàn tay nhỏ mềm mại lướt trên bàn phím một câu trả lời rất gọn gàng :

-Em muốn gặp anh !

Phía bên kia ngay lập tức đáp lại ngay :

-Trưa nay anh có thời gian.

-Vâng. 12 giờ được không ?

-Được. Anh đợi em !

Và anh sẵn sàng đợi lâu hơn nữa. Khắc Vân tắt điện thoại. Vì cô gái mình yêu, đợi cả đời cũng không có vấn đề gì. Bây giờ anh mới hiểu rõ, dù biết là vô vọng, tại sao mẹ vẫn chờ đợi cả đời người đàn ông không thuộc về mình.

*Hơi ngắn chút, đủ 15 nội dung nhen, 50 like chiều anh bù chương mới dài hơn.

15. Chương 14 .2 : Đợi Chờ

Nhã An đến rất đúng giờ. Cô ngồi nhả trong bộ váy công sở ôm vừa thân hình mảnh khảnh. Nhìn thấy Khắc Vân đã ngồi đó, Nhã An lại không nén được sự bối rối. Cô vuốt nhẹ đuôi tóc, khẽ cười :

-Chào anh...

-Chào em.

Hai người sao lại trở nên xa lạ như thế nhỉ ? Khắc Vân nhìn gương mặt đã trở thành quen thuộc, có chút không tin được là mình từng hôn say đắm lên đôi môi ấy. Hiện giờ cô ngồi gần mà tâm tư như đang ở rất xa.

-Em ăn trưa chưa ?

-Ăn một chút rồi ạ ! Em...

-Từ Tần thị đến đây khoảng 20 phút. Nếu đi taxi thì thêm khoảng 10 phút nữa. Nhưng anh nghĩ là em đi bộ. Khoảng 45 phút, vậy thì có thể ăn kịp cái gì ?

Anh rất hiểu cô. Đó mới là điều Nhã An sợ nhất. Cô ngẩng mặt lên :

-Nhưng em không đói. Em không ăn...

-Ăn chút gì đi cô bé -Khắc Vân cười nhẹ- Ăn đi rồi hãy nói. Không mất nhiều thời gian của em đâu.

....Trong suốt gần 30 phút dùng bữa sau đó Thiệu Khắc Vân vẫn đối xử với cô chu đáo. Nhưng anh không hề nói chuyện. Nụ cười vẫn hiện trên gương mặt, ánh mắt anh nhìn Nhã An đầy vẻ dung túng lẫn cứng chiều. Là ánh mắt của người đàn ông bao dung với người phụ nữ của mình. Song Nhã An lại có cảm giác, ánh mắt ấy như một người trưởng thành quan tâm chăm chút một đứa trẻ đang tuổi ngây thơ khờ dại. Trong mắt Thiệu Khắc Vân, cô là một cô bé đang dần懂事, đang trong thời kì nổi loạn chăng ?

-Anh...

-Hửm ?

-Em không nhận lời cầu hôn của anh được. Em...

-Ừ.

Thiệu Khắc Vân không hề tỏ ra ngạc nhiên. Anh bình thản. Sự thản nhiên đó lại làm Nhã An lúng túng. Cô ngập ngừng :

-Em...

-Không sao cả. Việc anh cầu hôn em là chuyện của anh, em nhận lời hay không là quyết định của em mà.

-Em...em xin lỗi...Chúng ta vẫn là...

-Là bạn tốt phải không ? -Khắc Vân chợt đẩy nhẹ vào đầu cô, ánh mắt sủng nịnh không hề thay đổi- Em xem anh là gì cũng được. Anh sẽ chờ em...

Nhã An không thể nói gì hơn được. Chờ em...Hai từ ngắn ngủi nhưng với cô lại như một gánh nặng. Cô không cho anh hy vọng, cô không thể bắt anh chờ mình. Anh...

-Đừng cảm thấy nặng nề quá ! -Thiệu Khắc Vân nheo mắt -Em cũng đã nói rõ tình cảm với anh rồi. Anh sẽ không nuôi ảo mộng, không nghĩ là em yêu anh, sau này nếu em tìm thấy một người nào đó thật lòng với em, em cũng thật lòng yêu người đó, hai người cưới nhau cũng không cần vì anh mà áy náy. Anh chờ em vì anh cảm thấy em đáng để anh chờ.

Cách tốt nhất để giết một tình yêu, đó là giữ nó thật chặt. Cách tốt nhất để giữ trái tim một con người, đó là cho người đó một đôi cánh tự do.

Nhã An yêu Tần Tường. Đó là sự thật. Thiệu Khắc Vân mang đến cảm giác bình yên thật, nhưng anh biết, sự bình yên của mình không phải là tất cả. Phụ nữ nếu không quên được người yêu sẽ là nỗi ám ảnh suốt đời. Dù cô có vì sự bình yên đó mà chấp nhận anh đi nữa thì Tần Tường vẫn mãi là cái gai trong hạnh phúc của hai người. Cách tốt nhất để nhổ cái gai đó mãi mãi chính là để Nhã An trực tiếp bước vào tình cảm đó. Một khi đã đau khổ, đã tổn thương cô sẽ tránh xa mối tình không đoạn kết. Đó sẽ là thời cơ tốt mà Thiệu Khắc Vân chờ đợi để có được trọn vẹn tâm hồn của Nhã An.

Nếu....Còn nếu như đã khổ đau, đã tuyệt vọng nhưng Nhã An vẫn không quên được tình yêu đó thì sao ?

Khả năng ấy không phải là không có. Nhưng Thiệu Khắc Vân vẫn nghĩ, nó vô cùng thấp. Nhã An là một cô gái lí trí và yếu đuối. Cô sợ bị tổn thương nên sẽ tìm cách tránh né trước mọi đau đớn có thể xảy ra. Tần

Tường lại là một công tử cao ngạo, sống trong nhung lụa, quen với việc mọi thứ đều thuộc tầm khống chế của mình. Anh ta sẽ không nghiêng mình thừa nhận thất bại trong tình cảm một cách dễ dàng. Hai con người như thế, gặp nhau chẳng tránh khỏi việc làm tổn thương nhau. Khắc Vân đợi...Thứ lợi thế duy nhất anh có là khả năng chờ đợi. Đợi để hạnh phúc....Dù có thể, hạnh phúc ấy không bao giờ đến và anh cũng như mẹ, trọn đời chỉ sống trong ảo ảnh, nhìn bóng dáng hạnh phúc lướt qua nhanh.

Điện thoại Nhã An lại có tín hiệu. Cô cầm máy có vẻ bối rối vì đó là số của Tần Tường.

-Alo ? Là tôi đây, Tần tổng.

-Cô đang ở đâu vậy ?

-Thưa anh....Đây là giờ nghỉ trưa.

-Sau giờ nghỉ trưa cô về công ty gấp. Chúng ta sẽ có cuộc họp vào buổi chiều, sau đó cô mau chóng về thu xếp hành lí. Cô và tôi sẽ đến Hải Nam vào ngày mai.

Anh cúp máy. Để lại Nhã An với sự ngẩn ngơ :

-Sao vậy ?

-Không có gì. Em...em phải về....

-Ừ. Em về đi !

Tần Tường có lẽ sẽ nhanh tay hơn Thiệu Khắc Vân đã nghĩ. Tình cảm với Nhã An có thể bấy giờ trong lòng anh ta chưa đậm nét song rõ ràng Tần Tường không muốn chậm chân trước Khắc Vân. Một hành động tự nhiên của đàn ông khi cảm thấy vật mình yêu thích có dấu hiệu sẽ thuộc về người khác.

Anh sẽ chờ, chờ mọi chuyện sắp đến. Chờ thực tế xóa đi một bóng hình mộng mị nhưng bám rễ vô cùng vững chắc trong lòng của Nhã An.

16. Chương 15 : Đảo Hải Nam

Đằng sau lưng, cô biết có không ít ý nghĩ không tốt về mình. Từ một công ty đối tác sang Tần thị làm việc trong khi vai trò chỉ là nhân viên trong phòng nhập liệu, người ta nghi ngờ cô có quan hệ mờ ám với tổng tài không phải là không có lí. Hôm nay lại có mặt trong đoàn khảo sát tại Hải Nam với đa số là nhân viên cấp cao từ Tần thị, Nhã An càng trở thành tâm điểm cho những ánh mắt tò mò, ngưỡng mộ lẫn hiềm nghi :

-Cô Phương....Phòng cô là phòng 502.

Là phòng sát bên Tần Tường. Nhã An nheo mắt trong khi vài ánh mắt lướt qua mình. Tuy nhiên cô nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản, gạt nhẹ đầu với nhân viên khách sạn :

-Cảm ơn !

Nhã An theo chân người phục vụ đến phòng 502. Phòng rất đẹp. Toàn căn phòng trang trí bằng một gam màu tím nhạt. Mọi thứ bên trong đều hoàn hảo, đầy đủ tiện nghi.

-Cô Phương, nếu có cần gì thì cứ nhấn nút gọi nhân viên. Cảm ơn cô !

Anh bồi phòng lịch sự lui ra ngoài. Nhã An đóng cửa, bắt đầu mang hành lý bỏ vào tủ đồ. Toàn bộ đồ đạc chỉ là vài bộ quần áo, khăn mặt, máy tính và thẻ tín dụng. Nhã An cũng thận trọng đổi thêm một ít nhân dân tệ, định chi dùng trong mấy ngày ở lại đây.

Điện thoại lại nhấp nháy. Người trong đoàn nhấn Nhã An xuống dùng cơm.

Xem chừng mọi thứ đã thu xếp tạm ổn, cô buộc sơ lại mái tóc dài óng ả, bước ra ngoài. Căn phòng bên cạnh bỗng có tiếng mở cửa, rồi sau đó chìm vào yên lặng. Người nào đó không muốn ra ngoài cùng lúc với Nhã An.

Cô nhún vai bước xuống phòng ăn phía dưới. Không ngoài dự đoán, bàn ăn có rất nhiều người. Thấy Nhã An họ có vẻ không được tự nhiên lắm, nhưng vẫn nhường chỗ cho cô ngồi xuống một góc bên trong.

-Cô Phương...Ăn tôm nha ?

Một nam đồng nghiệp lên tiếng. Nhã An nhận ra anh ta là Đàm Tuấn, trưởng bộ phận kinh doanh của công ty.

-Vâng. Cảm ơn anh !

Trên bàn có khá nhiều món. Nhã An nhận ra gần như toàn bộ gương mặt trong chuyến đi đều có mặt đủ. Phụ nữ thì không nhiều. Có Tăng Kiều phòng tiêu thụ, Lạc Tâm phòng kế toán. Còn có vài người Nhã An không biết mặt. Còn lại là nam giới, Tôn Diệm trợ lý, Hà Tuấn Sinh ở bộ phận kinh doanh...

-Cô Phương nghe nói từng là bạn học của Tần tổng. Là trường đại học bên Mỹ sao ?

Câu hỏi đầu tiên. Nhã An nhẹ nhàng đáp lại:

-Không...Là trường cấp III, Tần tổng học trên tôi.

-À...- Tăng Kiều xen vào – Vậy thì xem như cô cũng là học muội của Tần tổng. Vậy quan hệ hai người có phải là rất tốt không ?

Một người yêu, và một kẻ được yêu nhưng lại lạnh nhạt...Nếu như vậy được xem là tốt thì Nhã An không biết phải nói gì thêm :

-Không tốt lắm. Tôi từng gửi thư tình cho Tần tổng. Nhưng anh ấy không đáp lại tôi.

Câu trả lời thẳng thắn khiến cho người trong buổi tiệc đều ngơ ngẩn. Phụ nữ thường hay trốn tránh những vấn đề nhạy cảm, nhưng Nhã An lại nói ra một cách bình thản, như là đang đề cập tới chuyện ai đó chẳng phải mình.

-Cô Phương không ngại sao ? Chuyện đó mà công khai thì...

-Tôi nghĩ thích một người không có tội. Tần tổng khi còn đi học rất đặc biệt, ngoài tôi ra cũng có không ít người thích anh ấy.... Không lẽ trước khi thích một người nào đó phải để tâm tìm hiểu xem có nên thích hay không sao ?

Những người còn lại đều im lặng. Không khí ngưng đọng bao trùm. Nhã An cũng chỉ cần như thế. Cho người ta biết những điều cần biết, sau đó nghĩ gì mặc kệ họ, ít ra bản thân cũng không phải nhận những đồn đoán vô căn cứ trong một thời gian.

-Vậy bây giờ cô Phương...cô có còn thích Tần tổng không ?

Câu hỏi thật đột ngột. Không chỉ những người trong tiệc chấn động, bản thân Nhã An cũng giật mình.

Là Lạc Tâm ở phòng kế toán. Hai người xa lạ. Gương mặt với đôi mắt to tròn đang nhìn thẳng vào cô, chờ đợi một câu trả lời. Có hay không ?

Nhã An cười khẽ, đặt ly nước đang uống xuống bàn :

-Chúng ta không phải trong thời kì mơ mộng nữa. Chắc cô Lạc cũng hiểu, chuyện cô bé lọ lem hiện giờ chỉ là cổ tích mà thôi.

Tần Tường đứng lặng trong một góc. Đám nhân viên kia chắc không nghĩ một người cao quý như anh sẽ xuống bàn ăn chung cùng bọn họ, vẫn đang mải mê trong câu chuyện của mình. Tần Tường nghe rất rõ từng lời Nhã An nói...Đúng là một cô gái lí trí. Cô biết cách bảo vệ mình, nhưng dường như lại bảo vệ quá kỹ. Mọi thứ có thể làm tổn thương mình Nhã An đều nghĩ đến. Đề phòng mọi thứ, anh trong mắt cô giống như một nguy cơ tiềm ẩn, Nhã An luôn nhắc mình phải tránh xa Tần Tường....Tránh xa anh !

Tình cảm là một thứ có thể tránh né và đề phòng được hay sao ?

17. Chương 16 : Bấn Loạn

Đằng sau lưng Nhã An là những lời bàn tán. Có người cho là cô chủ động câu dẫn tổng tài, có người lại nói Tần Tường chỉ tùy tiện qua đường tìm vui trong phút chốc, một cô gái như Nhã An làm sao có thể chinh phục được anh ta !

Nhã An có cảm giác mình đang bị cô lập. Trong lúc ăn uống, chỉ cần thấy cô, người ta sẽ chủ động tránh ra.

Nhã An không cần bạn bè như họ. Nhưng hai bên đang trong mối quan hệ hợp tác, không gần gũi cũng được, song lánh xa và khinh bỉ thì làm sao có thể nói chuyện được với nhau.

-Anh Đàm, tôicó chuyện muốn nói với anh...

Đàm Tuấn không tránh khỏi bối rối. Những ánh mắt đang chăm chăm nhìn anh ta đằng kia nữa....Cuối cùng Đàm Tuấn đành ngậm ngừ không dám nhìn thẳng Nhã An :

-Cô Phương...tôi nghĩ, tôi không...không tiện cho lắm.

Nhã An thản nhiên :

-Tôi chỉ muốn hỏi anh chút chuyện có liên quan đến chuyên môn của anh thôi. Nếu anh không thể cung cấp, tôi cũng không muốn làm việc với một người không chuyên nghiệp. Tôi sẽ nói chuyện với Tần tổng về điều này.

Đàm Tuấn giật mình. Những người đang ngồi kia cũng bất giác ngẩn người. Nhã An khế nhếch môi :

-Tôi biết là có nhiều người không thích tôi. Nhưng tôi vốn là đối tác được chính Tần tổng của các anh chọn lựa sang đây vì kế hoạch này. Nếu tôi không nhận được hỗ trợ cần thiết để hoàn thành công việc thì chuyện hợp tác còn ý nghĩa gì, kết quả của kế hoạch sẽ đi về đâu. Anh Đàm học về kinh doanh, chắc rõ điều đó hơn tôi mà.

Tần Tường đã tìm hiểu không ít tư liệu về Nhã An. Cô là nhân viên nhập liệu nhưng là một nhân viên nhập liệu rất được ông chủ coi trọng. Khuyết điểm duy nhất của cô không phải là bản lĩnh mà do mong ước cuộc sống...Nhã An yêu thích một cuộc sống bình lặng, không phải đấu tranh, mãi được vui vẻ bên người thân của mình. Cuộc sống đó, lí tưởng đó, Tần Tường anh, có thể cho sao ?

Không chỉ Đàm Tuấn, có không ít người trong chuyến đi này bị chột dạ bởi những lời Nhã An vừa nói. Tất cả đều là nhân tài ưu tú của Tần thị...Trong chốc lát họ nhanh chóng nhận ra, mình đã bị một đám mây che khuất. Đám mây đến từ sự ganh tị. Con chim sẻ trước khi biến thành phượng hoàng sẽ bị đồng loại mình dùng lông cánh xua đi.

...-Em rất giỏi...

Tần Tường lên tiếng tán thưởng. Nhã An vừa hoàn thành xong việc thảo luận, thu thập thông tin về các hợp đồng mua bán của Tần thị cùng Đàm Tuấn. Lạc Tâm cũng mới đưa cho cô thêm bản chiết tính và một số thông tin về tài chính của đối tác. Tuy không gọi là bước tiến, nhưng đã có dấu hiệu hợp tác rõ ràng.

-Anh đừng chỉ vì một việc mà đánh giá là tôi giỏi. Theo tôi Tần tổng mới là người giỏi. Không chỉ giỏi kinh doanh, anh đóng kịch còn rất tài...

Nhã An bị gió thổi tung tóc. Nụ cười nhàn nhạt trên khóe miệng, vừa mỉa mai lại vừa lạnh nhạt.Tần Tường lần đầu nếm trải cảm giác yêu mị mờ mịt đầu óc. Thì ra con người lại có thể dùng ánh mắt si mê đến vậy mà nhìn ngắm một con người.

-Em đã biết...Tại sao còn chăm sóc cho tôi ?

Nhã An nhận ra hơi muộn. Đến khi bước chân ra khỏi phòng, gặp đám người Đàm Tuấn cô mới mơ hồ nhận ra...Có điều gì không thích hợp. Chiếc khăn choàng cổ bị rơi xuống trong quá trình Tần Tường ngắt xiu, cô dìu anh vào phòng. Nó nằm chổng chơ trên đất,mới vừa hồi tỉnh, có ai quan tâm tới chiếc khăn rơi vào góc trong giường, khuất tầm mắt người nhìn ?

-Anh bệnh...Tôi nghĩ là thật. Nhưng mà...lúc sau thì...

-Chỉ có bệnh là giả. Còn những lời sau đó, tôi đều nói thật lòng mình.

Tần Tường bất giác bước đến. Nhã An lúng túng...Cô lùi dần về phía sau...Cứ lùi mãi, cho đến khi lưng đụng bức tường.

-Bây giờ tôi nghĩ, chuyện hôm đó có đáng kịch hay không cũng không còn quan trọng nữa. Điều quan trọng là tôi đã biết, trong lòng em vẫn luôn quan tâm và không nỡ bỏ mặc tôi.

Nhã An điếng người khi ánh mắt anh càng lúc càng sát người mình đến vậy. Còn hơi thở nóng ẩm kia nữa. Nó khiến cô co rúm, rùng mình...Tim đập loạn, Nhã An bây giờ như một con cừu nhỏ...Một con cừu thật đáng thương.

-AnAn...Tôi...

Tần Tường cúi xuống...Cúi thật gần. Đến khi bờ môi sắp chạm vào làn môi hồng đang run rẩy, ngực anh bị đẩy mạnh. Nhã An vùng chạy....Tiếng điện thoại reo phá hỏng không gian mờ mịt của cả hai.

18. Chương 17 : Yêu

Cuộc điện thoại đó...là của Khắc Vân.

Giọng anh vang lên trầm ấm :

-Anh nghĩ sẽ đếm tự do một chút. Nhưng bây giờ anh mới hiểu, cho tình cảm một đôi cánh tự do là việc khó khăn nhất của một kẻ đang yêu.

Khắc Vân sợ. Mối ngày thứ hai anh đã sợ. Khi mở cửa vào nhà, trên chiếc nệm giường vẫn còn tìm thấy vài sợi tóc dài vương trên đó. Nhã An từng nằm ngủ trên chiếc giường này....

Hiện giờ cô đang ở nơi khác. Cùng một người đàn ông có thể mang Nhã An đi mãi. Vòng tay này có thể sẽ không bao giờ được ôm cô nữa...Nhã An...

Khắc Vân từng có bạn gái. Hai người có mối quan hệ thân mật hơn thế này nhiều. Cô cũng từng nói với anh là mình có bao nhiêu người đeo đuổi, cũng từng cùng đám bạn trong đó có tình địch của Khắc Vân đi du lịch. Nhưng chẳng bao giờ anh cảm thấy có vướng mắc gì cả. Khắc Vân thường nghĩ và nói với đám bạn : « Đã là của mình, sẽ mãi là của mình thôi. »

Buồn cười là....Bây giờ mọi thứ trong mắt anh chỉ còn lại một hình bóng. Đôi khi lại dâng lên một nỗi bất an mãnh liệt. Anh sợ... Lý trí bảo cứ thản nhiên mà chờ đợi. Để Nhã An trải nghiệm qua mối tình không môn đăng hộ đối đó...Rồi cô sẽ vỡ mộng, sẽ đau đớn quay về với Khắc Vân. Lúc đó bóng ma quá khứ trong lòng Nhã An mới thực sự tan đi. Hai người mới có hạnh phúc lâu dài.

Nhưng tình cảm thì bảo, đến lúc đó, liệu tim anh còn đủ sức để chịu đựng không ?

Cô mới đi Hải Nam một ngày Khắc Vân đã mất ngủ một ngày. Anh lo lắng, anh nghĩ đến nhiều khả năng có thể xảy ra. Một người đàn ông cao ngạo như Tần Tường một khi đã bị từ chối sẽ làm nhiều chuyện để chinh phục lại con mắt mình yêu thích. Đến khi đó Nhã An của anh với trái tim đầy thương tích....Cô đau khổ, liệu Khắc Vân có thể thanh thản được hay không ?

Bao nhiêu câu hỏi : « Được hay không » quay cuồng...Đêm qua là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm anh lại mất ngủ. Quán mì lề đường của chú Viên lại có một vị khách không đến để ăn mì.

Dáng Khắc Vân cao lớn, bên cạnh chú Viên nhỏ thó như hai thái cực. Nơi khu phố đa số là người nghèo sinh sống này, anh trở thành tâm điểm, bao nhiêu người nhìn ngó, bình phẩm. Huống gì hôm nay Khắc Vân lại đảm nhận vai trò người phục vụ, liên tục bưng mì, động tác vô cùng thành thực.

-Thằng nhỏ...Sao hôm nay lại ghé chú vậy ?

-Con xin lỗi chú -Khắc Vân trầm giọng- Lâu rồi con...

-Tao biết mày bận rộn mà !- Ông Viên cười khà – Làm việc trí óc như mày là bận bịu suốt ngày. Nhưng sống một mình thì cũng nên thỉnh thoảng ghé nhà, chú nấu canh cho mày uống. Nhìn mày càng ngày càng ốm...Minh Châu mà biết thì...

Minh Châu là tên mẹ, là người Khắc Vân trọn đời yêu kính, cũng là người chú Viên đã thầm yêu. Người đàn ông này bà luôn mang trọn trong lòng một nỗi áy náy. Cả đời ông lặng thầm như một cái bóng luôn có mặt bên cạnh bà nhưng đến khi bà xuôi tay nhắm mắt, điều bà nói cuối cùng vẫn chỉ là một câu xin lỗi mà trọn đời không biết ông đã nghe biết bao lần.

-Chú Viên, sao chú lại thương mẹ con vậy chú ?

Lúc nhỏ Khắc Vân đã bao nhiêu lần hỏi vậy. Nhớ năm anh khoảng mười tuổi, nhà trường có tổ chức hội thi điền kinh tiếp sức người thân. Khắc Vân đã nhờ ông Viên đến chạy với mình. Ông ngượng ngáp rồi sau đó sung sướng đồng ý. Đội ông và Khắc Vân được giải nhất. Khi cô giáo giới thiệu là « cha con bạn học Thiệu Khắc Vân », ông lại một lần nữa ngượng ngùng xua tay giải thích : « Tôi không phải là ba nó. Tôi...tôi chỉ là chú...chú mà thôi. »

Chuyện đó làm Thiệu Khắc Vân giận ông một tuần...Ông mang bánh trái đồ ăn, mua cả xe mô hình dụ dỗ, anh vẫn lạnh nhạt...Chỉ đến khi :

-Chú không phải là ba mày. Nhắc tới ba mày, mẹ mày buồn đấy ! Mày muốn mẹ mày buồn lắm sao ?

Khi người ta yêu một người, người ta sẽ đau cùng nỗi đau người ấy, làm mọi cách để người ấy đừng buồn khổ hay tuyệt vọng. Tình yêu và sự chờ đợi của chú Viên đền đáp lại chỉ là một sự áy náy. Nhưng ông không phiền không trách...Khi bà Minh Châu xuôi tay nhắm mắt, Thiệu Khắc Vân mới bước vào đại học. Quán mì lẽ đường phải thức khuya hơn, chong đèn bán đến gần sáng...Ông còn nhận thêm công việc giao hàng, buôn bán, mệt mỏi đến mức gây ra tai nạn, phải ở tù hai năm...

-Chú Viên...

Yêu một người phải như chú Viên đã yêu mẹ. Chỉ cần bà buồn trong một thoáng, ông đã đau lòng, tất tả tìm mọi cách làm bà vui vẻ. Khắc Vân yêu, nhưng lại muốn người mình yêu phải nếm trải đau đớn, phải tổn thương để quên đi tình yêu cũ. Yêu như anh có phải là yêu hay chỉ đơn thuần là chiếm hữu, để thỏa mãn sự ích kỷ, biện giải cho sự trốn tránh đấu tranh giành lấy hạnh phúc hay không ?

-Cái gì ?

-Không có gì ạ ! Tuần sau con về nhà uống canh. Chú nấu nhiều nhiều cho con uống nhé !

-Thằng này...

Ông cười, quay đi tiếp tục nồi nước lèo đang sôi sùng sục. Nhưng nhất định chủ nhật này sẽ đi mua một đồng hồ nấu canh để làm cho anh uống. Cõi lòng Khắc Vân ấm lại. Hình bóng Nhã An lại hiện lên trong một ngôi nhà nhỏ, có hai người đang cùng nhau uống món canh vừa nấu của ông lão đang đứng trước mặt Khắc Vân đây !

19. Chương 18 : Ngăn Cản

Chuyến đi Hải Nam kết thúc mang theo không ít dư âm.

Tần Tường nhận được điện thoại của quản gia Trần, báo phải về nhà sớm. Gác máy anh bắt gặp bật cười.

Đã bao nhiêu tuổi mà vẫn chẳng khác gì trẻ nhỏ. Khi có người gọi điện, dù không thích cũng phải về nhà.

Biệt thự của Tần gia rất rộng rãi, nhưng đi kèm với nó luôn là cảm giác đơn độc. Một khi bước chân vào đó, Tần Tường luôn thấy ngột ngạt. Lần này là mệnh lệnh gì mà mình phải nghe đây ?

-Anh !

Gia Mẫn đã ngồi chờ trong phòng khách. Chiếc váy trắng thanh khiết và nụ cười dịu dàng....Trông cô thật đẹp, thật dịu dàng như một nàng tiên.

Người ngồi bên cạnh cô cũng rất đẹp...Rất dịu dàng....Bà là.. :

-Tường...

-Thưa mẹ...Con mới về !

....Như những lần khác, cuộc gặp mặt thường kết thúc trong bữa ăn. Tần Tường thông thả gấp thức ăn cho Gia Mẫn. Cô nhận sự chăm sóc đó trong tâm trạng thờ thẩn. Anh đang thực hiện cử chỉ đó như một phép lịch sự. Không hề có chút ân cần, âu yếm dù chỉ là thoáng qua.

-Ba mẹ con vẫn khỏe chứ Gia Mẫn ?

-Vâng ạ...Ba mẹ con rất khỏe. Ba mẹ con gửi lời hỏi thăm hai bác ạ !

-Được rồi –Ông Tần cười khẽ -Vốn cũng có xa lạ gì, cần gì khách sáo chứ.

Ánh mắt ba người trong bàn đều dồn về phía Tần Tường. Anh như không lưu tâm, vẫn thản nhiên gấp thức ăn.

-Tường à...

-Dạ ?

-Con đã hơn 30 rồi. –Bà Tần nhẹ nhàng- Cũng nên kết hôn đi !

Má Gia Mẫn thoáng hồng lên. Về e then thiếu nữ nhưng bên trong là một vẻ đặc ý ngấm ngầm.Tần Tường không yêu cô thì sao chứ ? Anh để ý tới người khác thì sao chứ ?Tình yêu không là gì cả, quan trọng là kẻ khoác tay Tần Tường vào nhà thờ thề hẹn là ai.

-Chưa phải lúc ạ !

-Vậy chừng nào mới phải lúc ?- Ông Tần xen vào- Con...

Tần Tường đứng dưng, không đáp. Không khí có phần nặng nề ấy khiến Gia Mẫn đành phải miễn cưỡng lên tiếng :

-Hai bác dùng cơm đi ạ ! Thức ăn phải ăn nóng mới ngon.

Đối diện với Gia Mẫn hiền dịu, Tần Tường chợt nhớ đôi mắt quật cường và cái nhếch môi rất nhẹ của Nhã An.

Cô không cần vì lấy lòng anh mà nói ngược lại điều mình đang nghĩ. Cô thừa nhận là mình đang sợ...Sợ trái tim mình lạc lối. Sợ một kẻ như anh mang mình làm trò đùa trong thoáng chốc. Mà đúng là Tần Tường cũng từng nghĩ đến chuyện cột đùa Nhã An chứ gì nữa...Tuy nhiên tất cả dường như đang thay đổi....Gã thợ săn đang vấp bẫy của chính mình.

-Con no rồi...

Tần Tường đứng dậy, nhẹ nhàng :

-Con lên phòng.

-Con...

-Chiều nay con còn buổi họp với hội đồng quản trị nữa. Con nghĩ ba cũng không muốn con tới trễ,phải không ?

....Khi Tần Tường quay lại phòng thì điện thoại báo tin nhắn đến. Trong hộp thư của anh là hai chữ« Cô nhóc » nhấp nháy. Tin nhắn từ số của Nhã An :

-Tần tổng có lòng quá. Nhưng hoa của anh đắt tiền lắm, tôi không dám nhận. Cảm ơn !

Tần Tường đã đặt tiệm hoa mang một bó hoa lớn đến nhà Nhã An. Hiện nay cô có lẽ đang ngồi nhìn nó với vẻ bức dọc lẫn hoang mang nên tin nhắn này mới đến ngay như thế. Anh bỗng cười khẽ lúc hình dung đến biểu cảm trên gương mặt thanh tú. Đây là thật lòng chứ nhỉ ? Tần Tường đang rất thật lòng.

-Dịch vụ tặng hoa không cho thu hồi lại. Nếu em không nhận thì bó hoa đó sẽ bị quăng vào sọt rác. Lãng phí lắm.

Tin nhắn gửi đi....Im lặng....Một lúc sau mới có tin nhắn từ số của cô :

-Vậy thì cảm ơn anh vậy.

Sau cảm ơn sẽ là gì ? Tần Tường huyết sáo một đoạn ngắn rồi quăng điện thoại xuống nệm. Anh không khác gì một cậu sinh viên đang tập tành yêu đương đấy nhỉ ? Vào nhà tắm mà vẫn huyết sáo....Một bài nhạc tình yêu.

...Ngày hôm sau, Tần Tường đến công ty khá sớm. Anh đi thẳng vào bên trong phòng làm việc. Trên chiếc ghế xoay quen thuộc, một bóng người đang ngồi....Dáng cao cao....Tần Tường ngờ ngợ. Nhã An khá nhỏ nhắn mà.

-Anh...

-Tần tổng...Chào anh !

Là một người hoàn toàn xa lạ. Đáp lại nụ cười tươi của anh ta là gương mặt không mất vui vẻ của Tần Tường :

-Anh là ai ? Sao lại ở đây ?

-Thưa anh...Tôi là Phan Tuấn của phía Đồng thị. Tôi đến thay thế cho cô Nhã An. Cô ấy được công ty triệu hồi vì một dự án quan trọng. Tôi...

Anh ta không dám nói nữa. Gương mặt Tần Tường sa sầm lại. Anh không nói gì, nhanh chóng bước chân ra cửa để lại Phan Tuấn ngỡ ngàng với bàn tay chìa ra không ai đáp lại mình.

20. Chương 19 : Như Một Trò Chơi

Nhã An quay về phòng nhập liệu trong khi công việc phía bên đối tác còn dang dở cũng khiến không ít người tò mò. Có tin còn cho rằng cô là đĩa đòi đeo chân hạc, có ý định quyến rũ Tần tổng phía Tần thị nên mới bị ngưng hợp tác. Có tin thì nói, Gia Mẫn là bạn gái của Tần tổng, nhìn thấy bạn trai mình tiếp xúc với Nhã An ngày đêm thì nảy lòng đố kỵ, mới mượn cơ công ty có dự án mới, điều cô về lại Đồng thị.

Phòng Chủ tịch đóng kín...Phía ngoài tiếng gõ cửa gấp gấp không ngừng vang lên.

-Vào đi!

Ông Tần không rời khỏi bàn làm việc, mặt cũng không ngẩng lên khi Tần Tường bước vào:

-Có chuyện gì?

-Đây là hồ sơ...Con muốn kiện phía Đồng thị.

-Kiện Đồng thị? -Ông Tần sững sốt -Có chuyện gì?

Đồng thị và Tần thị đã có giao tình từ lâu, cũng thường hợp tác trong công việc. Gia Mẫn lại làm việc trong Đồng thị, vụ kiện này sẽ phá vỡ mối quan hệ đang rất tốt đẹp của hai bên.

-Họ làm việc không chuyên nghiệp và không tôn trọng người đại diện của đối tác -Tần Tường lạnh lùng- Họ dối người không hề báo cho con một tiếng, đưa người sang cũng không xét đến mức độ thích hợp của công việc. Con cần là một nhân viên giỏi thu thập và hệ thống thông tin chính xác chứ không cần một trợ lý. Phan Tuấn làm được việc, nhưng trong lần hợp tác này người con cần là Nhã An...

Ông Tần mơ hồ nghe qua cái tên ấy. Đó là cô gái làm Tần thị xôn xao bàn tán. Chuyện Tần Tường lựa chọn đại diện phía đối tác là một nhân viên bình thường của phòng nhập liệu vốn đã là chuyện không nên....

-Không phải chỉ cô gái đó mới làm được việc. Ba nghĩ...

-Quan trọng là cô ấy là người làm tốt nhất trong những người được việc. Con muốn chọn người giỏi nhất. Vậy thôi...

Gương mặt Tần Tường bình thản. Ông Tần là người rất hiểu con trai. Nó không phải là đứa mang tình cảm vào công việc. Cô gái kia, nếu không phải là người cần thiết cho việc của nó thì cũng là người có vị trí không tầm thường chút nào trong lòng của Tần Tường...

....-Bác!

Gia Mẫn ngạc nhiên vô cùng khi ông Tần xuất hiện tại Đồng thị. Cô vội vàng chạy ra cửa, môi nở nụ cười:

-Bác mới đến...Con mời bác ngồi.

Cũng vừa lúc ấy, cánh cửa phòng bật mở, Nhã An bước vào, tay cầm một tập tài liệu khá dày:

-Chào cô...

-Ừm...

-Chào bác....

Ông Tần mỉm cười đáp lễ...Nhã An quả thật rất đẹp. Vẻ đẹp tự nhiên thu hút. Khi đứng cạnh Gia Mẫn, vẻ thuần khiết không cần tô vẽ ấy lại nổi bật hẳn lên:

-Tôi làm xong tất cả rồi....Mời cô kiểm tra lại.

Hợp đồng với Thuận Giới không thể gọi là lớn nhưng lắt nhắt, cần nhiều công đoạn. Nhã An thống kê và sắp xếp mọi chuyện rất chi tiết, muốn bắt bẻ cô là một chuyện không dễ dàng gì.

-Tôi muốn có một bản kê chi tiết hơn. Chú ý vấn đề tài chính hai năm qua của họ nữa.

-Cô có thể kiểm tra lại, tôi cũng thống kê đủ trong đây rồi. Số liệu này lấy từ sổ thuế.Nhưng gần đây rõ lên không ít thông tin Thuận Giới gian lận thuế. Lần hợp tác này...

-Tôi biết những gì phải làm. Cô chỉ cần làm tốt nhiệm vụ của mình là được, không cần để ý đến chuyện khác.

-Tôi là một nhân viên của Tần thị. Tôi nghĩ, quyền lợi của công ty cũng là quyền lợi của nhân viên. Có lẽ cô cũng biết, nếu công ty có thiệt hại gì thì tiền thưởng cuối năm của nhân viên cũng giảm.

Nhã An nói chuyện rất bình thản. Nhưng trong mắt Gia Mẫn lại giống như lời khiêu khích. Cô giận đến nổi tái mặt, song có mặt ông Tần tại đây nên không thể làm to chuyện, đành cố nén, lạnh lùng:

-Tôi sẽ chịu trách nhiệm về mọi chuyện, cô cứ chuyên tâm làm việc của mình cho tốt. Nếu quyền lợi cuối năm của cô có vì tôi mà chịu thiệt, tôi sẽ đền bù xứng đáng cho cô.

-Vâng...Cảm ơn cô...

Chỉ cần như vậy là đủ. Ông Tần bắt đầu tin, chuyện chọn Nhã An không phải vì tình riêng hay thiên vị. Chưa bàn tới năng lực công việc, chỉ bằng thái độ rõ ràng Nhã An có sự chuyên nghiệp hơn cả Gia Mẫn khi đối đầu nhau.

....-Cô Nhã An!

Nhã An quay lại. Cô nhận ra người đàn ông trong phòng của Gia Mẫn lúc nãy. Ông đang mỉm cười với cô. Theo phép lịch sự, Nhã An đáp lại:

-Chào ông...

Một già một trẻ bước ra ngoài. Ông Tần bắt chuyện:

-Cô về nhà à?

-Vâng...

-Nhà cô ở đâu?

-Khu Đông ạ!

-Cách đây khá xa. Cô đi xe đến à?

-Không ạ...Tôi đón xe buýt.

-À...

Cả hai im lặng. Rồi ông Tần lại hỏi:

-Cô không tò mò tôi là ai sao?

-Không ạ...Nếu muốn nói ông sẽ tự giới thiệu.

Ông Tần bật cười, rồi lại hỏi:

-Lúc đi học, kỹ năng marketing của cô có lẽ là đứng đầu khoa?

Nhã An cũng cười. Giáo sư Mao từng nói, kỹ năng bán hàng tuyệt diệu nhất là để người mua tò mò về món hàng, tự tìm hiểu món hàng chứ không phải phô bày giới thiệu vớ vẩn về nó là giỏi. Con người cũng vậy, cũng chỉ là một món hàng bày bán trong cuộc sống đầy ắp phồn hoa.

-Tôi là ba của Tần Tường.

Nhã An không ngạc nhiên lắm. Cô chỉ dừng lại, lễ phép:

-Ông Tần...

-Cô không tò mò, sao tôi đến gặp cô à?

Nhã An cười nhẹ...Cuộc đời không như ta nghĩ. Chuyện không nắm rõ thì cứ để nó đến, không cần phải phí công đón đợi khiến bản thân mệt mỏi vì những suy tính chưa hẳn là đúng của mình.

-Tần Tường muốn kiện Đồng thị vì tự ý thay đổi nhân viên. Vì vậy tôi nghĩ đối với nó, cô rất quan trọng.

Và cô ấy cũng thế...Ông Tần thấy Nhã An hơi khựng lại. Cô đưa tay vén tóc, một cử chỉ biểu lộ sự bối rối rất tự nhiên.

-Không đâu ạ...Anh ấy chỉ nghĩ là tôi quan trọng trong công việc đó thôi.

Nhã An nhấn mạnh cụm từ quan trọng trong công việc. Cả hai chỉ nên liên hệ trong công việc. Chỉ công việc mà thôi.

-Vậy cô nghĩ mình có quan trọng không?

-Tôi nghĩ là mình làm được việc. Còn quan trọng hay không là tùy người đánh giá. Phải không ông Tần?

Nụ cười bình thản. Ông Tần nhìn vào cái dáng mảnh khảnh của cô gái trước mắt. Nhã An không chỉ là một cô gái đẹp. Cô còn rất thông minh.

-Vì cô mà Tần Tường quyết định kiện Đồng thị, khiến quan hệ tốt đẹp bao năm tan vỡ...Cô nghĩ mình chỉ là người quan trọng trong công việc của nó thôi sao?

Nhã An dừng lại. Nhưng không bối rối. Cô nhìn thẳng vào phía ông Tần:

-Tôi nghĩ vậy...Ông Tần chắc cũng hiểu, con trai mình không phải là dạng chẳng phân biệt công tư. Nếu tôi không cần thiết cho công việc của anh ấy, anh ấy cũng không cần làm lớn chuyện. Quan hệ cá nhân không chỉ phát triển khi gần gũi nhau. Quan trọng là chúng ta đánh giá mỗi quan hệ đó thế nào, có đáng để đánh đổi nhiều chuyện quan trọng thế không thôi.

-Tiểu An!

Có tiếng người gọi làm Nhã An và ông Tần đều nhìn về một phía. Khắc Vân đang bước đến. Lần đầu tiên Nhã An thấy gương mặt anh không có nụ cười dịu dàng ẩn hiện. Anh thông thả bước tới. Sự lạnh lùng trong ánh mắt ám áp thoáng qua.

-Anh!

-Chào ông....

Ông Tần cũng khựng lại. Gương mặt này không phải là quen nữa...Cực kỳ quen thuộc. Bởi nó là hình ảnh của ông hai mươi năm trước...Ngay cả ánh mắt đó...Cũng rất quen.

-Anh là....

-Tôi là Thiệu Khắc Vân, là bạn của Nhã An.

Chưa khi nào Khắc Vân chủ động quàng tay sang vai Nhã An như vậy. Cũng chưa bao giờ cô nhìn thấy, đằng sau vẻ dịu dàng của anh như có một tia chán ghét. Nhã An cảm nhận rất rõ điều đó. Cả ông Tần cũng giật mình như nhìn thấy quỷ. Vẻ thản nhiên trên gương mặt ông cũng biến mất, thay vào đó là sự ngờ ngàng.

-Mẹ của anh...Mẹ anh là...

-Mẹ tôi là Thiệu Tuyền. Bà ấy từng nói, tên ba tôi là Tần Trung Vân nhưng vì mẹ tôi mang thai ngoài kế hoạch nên không thể để tôi mang họ cha. Vì thế bà đặt tên tôi là Thiệu Khắc Vân.

Tần TrungVân...Tần Tường....Nhã An thẳng thốt nhận ra vòng xoay định mệnh đôi khi thật nghiệt ngã. Tần Tường....Thiệu Khắc Vân! Tất cả quẩn quanh như một trò chơi....

21. Chương 20 : Nỗi Đau....

Thiệu Tuyền cũng là một tên gọi khác của Thiệu Minh Châu.

Minh Châu là một viên ngọc trong tay gia đình. Nhưng Thiệu Tuyền lại là một cô gái đáng thương.

Trong một thời gian ngắn, từ một tiểu thư nhà quyền quý, Thiệu Minh Châu trở thành một cô gái tay trắng. Mẹ bệnh nặng, không tiền bạc, cuối cùng cô đành chấp nhận một cuộc trao đổi, chấp nhận mang thai hộ cho một đôi vợ chồng gặp vấn đề về đường con cái. Người đàn ông đó là Tần Trung Vân, người thừa kế của Tần thị.

Ban đầu ngỡ chỉ là một cuộc mua bán nhưng dần dần tình cảm đã nảy sinh trong lòng cô gái nhỏ. Lộng giả thành chân, cuộc tiếp xúc không đơn thuần chỉ là quan hệ giữa người mua kẻ bán. Tần Trung Vân cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, trước vẻ đẹp thanh xuân rực rỡ đã không kiềm lòng được. Song đó chỉ là phút say lòng trong phút chốc, trái tim ông vẫn hướng về người vợ đã cùng mình đồng cam cộng khổ. Thiệu Tuyền vốn chỉ là một người tình...Chờ đợi và chờ đợi, để rồi cuối cùng cô nhận ra, người ấy với mình chỉ là một thoáng xao lòng :

-Tiểu Tuyền...Con của chúng ta....

Theo thỏa thuận cũ sẽ là cuộc phẫu thuật cấy ghép phôi của vợ chồng ông Tần vào người tình nguyện là Thiệu Tuyền. Nhưng trong bụng cô không cần cuộc phẫu thuật đó vẫn đang mang con của Tần Trung Vân. Chỉ khác là người mẹ lại chẳng phải là người vợ dịu hiền ông yêu rất mực. Nó là giọt máu của chính cô...Thiệu Tuyền chỉ mới hai mươi tuổi. Nhưng cô đã từng hạnh phúc, đã từng được cha mẹ yêu thương trân trọng. Con của cô...Nếu một mai sự việc được đưa ra ánh sáng, nó sẽ đau đớn thế nào...Thiệu Tuyền không nở...Cuối cùng cô chọn cách rời khỏi mối quan hệ phức tạp đó, một mình nuôi con trong chờ đợi...chờ đợi một cách vô vọng, bởi người mà Thiệu Tuyền chờ đợi sẽ không bao giờ biết, không bao giờ đáp lại sự trông mong của cô gái đáng thương.

Đứa trẻ ấy, bao giờ đã lớn. Đó là Thiệu Khắc Vân.

-Ông Tần...

Thiệu Khắc Vân lại mỉm cười. Ánh mắt dịu dàng thường lệ đã trở lại. Bàn tay Nhã An nằm gọn trong tay Khắc Vân. Chỉ có cô biết, nó đang run.

-Con...Khắc Vân à...Tôi...

-Ông không cần phải áy náy. -Khắc Vân nhẹ nhàng- Mẹ tôi nói, là do bà làm trái giao kèo trước. Bà đã làm ảnh hưởng tới vợ chồng ông nhiều. Số tiền bà nhận được để lo cho bà ngoại, mẹ tôi vẫn còn thiếu ông. Nếu ông Tần muốn lấy lại, tôi có thể thay mẹ trả nợ.

-Khắc Vân à...Mẹ con...

-Mẹ tôi qua đời rồi -Khắc Vân bước tới một bước, đối diện với ông Tần -Bà ra đi trong thanh thản, chỉ có chuyện cũ với vợ chồng ông làm bà áy náy thôi.

Thật ra trước khi mất, bà Thiệu kể hết mọi chuyện cho Khắc Vân nghe với mục đích mong « lá rụng về cội », Khắc Vân sẽ có một đời sống sung sướng hơn trong thân phận con trai chủ tịch Tần thị. Nhưng bà không nghĩ đến, hai mươi năm nay họ vốn chẳng có quan hệ...Huyết thống thì sao chứ ? Người ta sống với nhau lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm. Từ nhỏ đến lớn đã không gần gũi, vì một mối liên hệ huyết thống miễn cưỡng sống chung, tình cảm vốn chẳng có dần dần sẽ trở thành gánh nặng cho cả hai bên.

-Ta...

-Nếu không còn gì nữa tôi xin phép ông được nói chuyện với Nhã An một chút.- Khắc Vân lấy ra một tờ danh thiếp- Đây là danh thiếp của tôi, trên đó có ghi số điện thoại, nếu hôm nay còn vấn đề gì chưa giải quyết xong, chúng ta sẽ gặp lại nhau sau nhé ông Tần.

Lướt qua nhau...Xem như không quen biết. Dù là cha con. Dù là quan hệ huyết thống. 30 năm xa lạ, hai chữ huyết thống thiêng liêng đó cũng không thể kéo hai con người xa lạ đến gần nhau.

Chân ông Tần run lên. Tay Khắc Vân nắm chặt...Sau cặp kính, mắt anh không nhìn rõ cảm xúc. Nhưng Nhã An lại mơ hồ nhận thấy. Hình như ánh mắt ấm áp đó thoáng nhuộm một nỗi đau thâm kín. Bờ vai rộng thẳng song cô lại như mới nhìn thấy nó đã rũ xuống bao lần vì một nỗi đau...

Tay Nhã An bất chợt nắm chặt Khắc Vân thêm một chút. Anh khựng lại, rồi cũng mỉm cười, nụ cười quen thuộc, bàn tay gầy đưa lên sửa tóc cho cô :

-Về nhà anh nấu cơm cho em ăn nhé ! Hôm nay sẽ có món bò bít tết rất ngon...

*Chú giải một chút : Mẹ của Thiệu Khắc Vân tên thật là Thiệu Minh Châu nhưng khi nhận mang thai hộ cho vợ chồng Tần Trung Vân, bà lấy tên giả là Thiệu Tuyền.

Đăng hơi trễ, các bạn thông cảm nhé !

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chuyen-cua-ba-nguoi>